

Újfolyam

46. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2010. október

Várhegy Üdülő

ÉLET A GYÜLEKEZETI HÉT UTÁN

„Végül pedig legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvérszeretők, könyörületesek, alázatosak. Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg: mondjátok áldást, hiszen arra hívtatok el, hogy áldást örököljeteek.”

(1Pét 3,8–9)

A Harangszó mostani számában sokat olvashatunk a sátorlajaujhelyi gyülekezeti csendeshetünk élményeiről. Ez a hét nem csak a nagy létszámunk (420 felett, egy év alattiaktól a 87. évében járó Mimike néniig), hanem a hét lelki üzenete miatt is határkő volt gyülekezeti életünk menetében. A fenti Igét vettük szóról szóra, és kaptunk olyan üzenetet, amelyet talán korábban még nem értettünk volna úgy, ahogyan most megszólított bennünket.

Azok számára, akik nem voltak velünk, de a résztvevőknek is továbbgondolásért négy pontban összefoglalom az Igével kapcsolatos általános üzenetet.

1. Első olvasásra úgy tűnik, itt Isten felszólít bennünket, hogy tegyük, amit Ő mond. Legyünk egyetértők, együttérzők stb. – Javuljunk meg, vagy ha már elkezdtük, folytassuk még inkább. – Nagyon fontos mondatot írok le most: – A vallásosság és a keresztyénség egyik legnagyobb tévedése: a moralizálás! Az a gondolat, hogy Isten arra szólít fel, hogy javuljunk meg. Miközben megromlott emberi természetünk a fenti Ige felszólításaival ellenkező motívumokat hordoz. Alapvetően nem egyetértésre törekszünk, hanem a magunk elképzelését, akaratát szeretnénk elfogadtatni másokkal. – Az együttérzés terén is bajban vagyunk. Mások örömét látva, gyakran irigység ébred bennünk. Ha oda érünk, hogy „*ne fizessetek gonoszért gonosszal, hanem áldást mondjátok...*” – akkor már nem is próbáljuk kendőzni, hogy ez nem megy. Felületes gondolat az, hogy igyekszem jó lenni, szeretni,

segíteni a másikat, együttérezni, alázatosnak lenni... – a motívumaink másról beszélnek! Megromlott természetünket „polírozni” lehet, de megjavítani nem. Akik még ezt a „javulgatást” próbálják, azok nem értik még Jézus keresztye lényegét!

2. Akkor hát mi Isten megoldása a számunkra? – A megváltás! Jézus kereszthalála árán az újjászületés, az új élet ajándéka. Nem a fenti Igével kezdődik Péter levele, hanem az első részben azt olvassuk: „*mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, Isten élő és maradandó igéje által*” (1Pt 1,23). – A bennem megfogant Ige elvezet Jézus keresztyéhez, ahol bűnbocsánatot nyerhetek, és befogadhatom a Szentlélek által Jézust, aki új természetet hoz be az életembe. Ennek a természetnek már mások a motívumai. Így új lehetőséget nyerek, és most már hangozhat a biztatás, hogy igyekezzem a fenti Igéket az új lehetőséggel gyakorolni. Ahogy az újszülött kisgyermek gyakorolja a lépéseket, a szavakat, a mozdulatokat – úgy gyakorolhatja az új életet nyert ember az egyetértést, együttérzést, könyörületességet, alázatosságot stb. – Sőt! Ez akkor már nem csak lehetőség, hanem kötelesség is, hiszen az újjászületett ember alapállása: szeretné cselekedni azt, amit Isten mond.

3. A fenti Igék Jézus természetét tükrözik. – Ő volt igazán egyetértő, amikor az Atya akaratát kereste mindenben. Együttérző volt, a szó eredeti értelmében, hogy együtt szenvedett a szenvedővel, együtt örült az örülővel. Irgalmasan megesett a szíve rajtunk. Nem fi-

zetett gonosszal a gonoszért. A kereszten így imádkozott: – „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek*” (Lukács 23, 34). Áldást mondott... ahol Jézus megjelent, ott mindig történt valami jó. Vitte a menny, az Isten országa légkörét. Gyógyított, segített, vigasztalt, olyat tanított, amire a legnagyobb szükség volt. Péter apostol így foglalta össze Jézus életét: „*szerte járt, jót tett*” (Acs 10, 38).

4. Isten akarata az, hogy a gyülekezet abba az irányba fejlődjön, hogy egyre jobban kiábrázolódjék Jézus természete, arca rajta. „*Az egész test pedig Jézus hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben*” (Ef 4, 16).

Ezt a tömör Igét egyszerűbben lefordítva egyszer csak nem olyan együttérzés él közöttünk, amelyet kölcsönösen udvariaskodva és kompromisszumokat kötve őrizgetünk, hanem – ha töredékesen is, de – egyre jobban hangolódunk mindnyájan Isten akaratára. A másik örömeben-bánatában jobban-jobban részt veszünk, a testvérszeretet növekedik közöttünk. Könnyőreletesen – azaz megmozdul a bensőnk – hordozzuk egymást, alázattal egymást különbnek tartjuk mi magunknál. Igyekezünk a gonoszt jóval meggyőzni, áldást mondani ott is, ahol bennünket bántalom ér... ennek az életnek az eredménye az áldás alatti élet, azaz hogy áldást örökölünk.

Ebből a lelkiületből éltünk át a táborban ízelítőt.

Az Ige ébresztőt adott nekünk a további itthoni programra: mivel Isten az, aki munkálja bennünk ezt az új életet, szent megrendüléssel, odaszánással „dolgozzuk ki” a kapott üdvösségünket. Úgy legyen!

Végh Tamás lelkipásztor

A TÁBOR SZÁMOKBAN

- **1** csapat = FASORI GYÜLEKEZET
 - **1** akaraton
 - **1** céllal
 - **2** vihar
 - **3** megtanult csoportos tánc
 - **5** hektáros fenyves erdőben
- **5** sportolás közben elszenvedett sérülés
 - **5** év múlva újra jövünk?
 - **6** hónapos a legfiatalabb táborozó
- **6** kiscsoportos beszélgetés **12** csoportban
 - **7** nap
 - **7** igehirdetés
 - **7** születésnapot ünnepeltünk
 - **8** táborozó volt **80** éves kor fölött
- **9** szállóépület (**1** hotel), **107** elfoglalt szoba
 - **12** szeminárium, előadás
 - **12** focicsapat
 - **13** hangszer (minimum)
 - **23** hivatalos sportmérkőzés
 - **25** három év alatti gyerek
 - **28** fiatal **14** és **18** éves kor között
- **28** csipkebokros óvodás, **9** munkatárs
 - **29** gyerek **3** és **6** éves kor között
 - **33** juliannás diák, **8** pedagógus
 - **38** közös étkezés **2** turnusban
 - **39** gyerek **6** és **10** éves kor között
 - **49** fő **40** és **50** éves kor között
 - **50** ifjú **10** és **14** éves kor között
 - **52** különböző ének közös eléneklése
- **54** vendég (rokon) más gyülekezetből
 - **64** autó
 - **73** fő **30** és **40** éves kor között
 - **82** kinskeresős gyermek
 - **86** éves a legidősebb résztvevő
 - **87** család
 - **99** szolgáló
 - **150** (kb.) együtt töltött óra
 - **161** vonattal utazó
- **265** kilométerre a fasori templomtól
 - **300** méter magasan
 - **365** fasori testvér
 - **419** résztvevő
 - **700** kg elfogyasztott hús
 - **1470** tojásból készített rántotta
- **1500**-nál (kb.) is több fenyőfa között
 - **1800** adag megivott kávé
 - **Végtelen** szeretet

ÚJ HELYEN

Nehéz alázatosnak lenni

Isten egy olyan héttel ajándékozott meg bennünket, ahol átélhettük Isten népe – a Krisztus-test – sokszínűségét, mely a gyüle-

„Itt 400-szorosan érzem, hogy velem van az Isten. Testvérek vagyunk, bennünk van az Úr. Itt vagyunk 400-an, és egymáson keresztül is láthatóvá válik, hogy itt van Ő. Ez egy szelet mennyi.” **Szabó Szilvia**

kezet összetételében, a hét programjában, Isten áldásaiban, és a csoporton belül is megmutatkozott.

Valaki így fogalmazott a csoportban: „Hálás vagyok Istennek a csoporton belül összehozott sokféleségért, mindig ámulattal tölt el, hányféle hitben járt út lehet hiteles Isten előtt. Mindegyik rejt tanulnivalót egymás számára.” Volt akinek ez szokatlan és új helyzet volt.

Ez a sokszínűség ragyogott fel az élénk adott krisztusi jellemrajzban is, hiszen Isten

„Jézus összetör, de újra is formáz, s így megújulhatunk az Ő erejével, neki tetsző módon, ha átadjuk neki. Magunkat átadni pedig csak teljesen lehet.” **Kékesi Rajmund**

gyermekei – egyetértők, együttérzők, testvérszeretők, könyörületesek, alázatosak, áldást mondók, áldást öröklők.

Az első nap fontos volt hangsúlyoznunk, hogy ezt a hitre jutottak közösségére mondja az Ige, mert hogyan is érthetnénk egyet, lehetnénk egy akaraton minden dologban azokkal, akiknek más céljaik vannak? Mi azonban mindnyájan egyetértettünk abban, hogy nagyon nehéz a szeretetet, irgalmasságot, alázatot gyakorolni.

A csoport egyik tagja megvallotta: „Ir-

galmasnak borzalmasan nehéz lenni, meg alázatosnak. Főleg, ha az ember még nem jár a hit útján.”

„Az volt a jó, hogy volt Thomas kirakó az itteni óvodában, ahol megőriztek minket.” **Papp Máté, 4 éves**

Az alázat azonban az összes többi feltétele is egyben. Isten előtti hódolatunkat az emberek előtti alázatban is gyakorolnunk kell.

A testvérszeretetről megállapítottuk, hogy elsősorban akarat kérdése. Hallottunk egy példát is arra, hogyan lehet gyakorolni pl.

„Jó volt átélni, hogy olyan sokan »egy szekeret toltunk« – Urunk áldása volt ezen.” **Szöllőssy Emőke**

a Szeretethimnusz virágának csodálatos szirmait egyenként kibontogatva.

Nagy hála van a szívünkben azért, hogy őszintén meg tudtunk nyílni egymás előtt, még azon „leendő” testvéreink is, akik először voltak ilyen intenzíven Isten Igéjének

„Örülök annak, hogy eljöttem, és erősítést és biztatást kaptam.” **Jolika néni, 75 éves**

közelségében. És hálások vagyunk azért, ahogyan az őszinte megnyilatkozásokat a többiek fogadták.

Fekete Béláné Erzsike

„Ez az egy hét két fontos felfedezéssel gazdagított. Az egyik, hogy kiderült, hogy a kisfiam sokkal bátrabb és önállóbb, mint ahogy gondoltam. Igei szempontból pedig nagy »felfedezés« volt, hogy az új élet, illetve az új élet szerint való élés nem megy automatikusan, hanem abban járni kell. Vagyis az új élet egy lehetőség, amivel élnem kell. Ez nagyon belém vésődött.” **Gurzó Mónika**

Testvérszeretben

Gazdag, áldást hozó csendeshetet töltötünk több mint 400 testvéremmel Saun. Az 1 Péter 3, 8–9 igeszakaszt tanulmányoztuk a hét folyamán. Csodálatos volt megtapasztalni

„Tudod, hogy meddig maradnék a táborban? Nyolc hétig!” **Papp Dávid, 7 éves**

az Ige hihetetlen mélységét és gazdagságát. Isten a Nagyparancsolat második felét tanította nekünk, szeretni tanított – egymást szeretni. Délelőtti alkalmakon egy-egy szót magyarázva az Igéből mélyültünk el napról napra, egyre inkább a testvérszeretet ajándékában. Az igei alkalom után kis csoportokban feldolgoztuk a tanultakat.

Az Úr ajándékként csoportvezető lehettem egész héten át ugyanabban a csoportban. A kis csoport résztvevőit még indulás

„Jó látni, hogy Isten új kapukat nyitogat, hogy a gyülekezet növekedését új távlatokba helyezze.” **Berzsák Zoltán**

előtt gondosan állítottuk össze, hogy minden csoportban minden korosztályból, és minden családi helyzetből legyenek résztvevők. Az általam vezetett csoportban volt egyedül élő idős nagymama; családjával, unokáival élő nagymama; kisgyermekeket nevelő fiatal házaspárok; egyedül élő férfi; és fiatal lány, aki nagyon fiatalon tért meg, majd eltávolodott az Úrtól, s most ismét, Isten elé csendesedve, csak hallgatni szeretne volna az alkalmakat, és csendben közelebb kerülni Istenhez. Sokfélék voltunk, összesen 12-en. Külön ajándék volt számomra, hogy a csoportomban levő részt-

„Sokat adott, hogy megint együtt szolgálhattam a feleségemmel. Nagyon jó volt látni, hogy a csoportbeszélgetések során mindenki élő hittel nyílt meg egymás felé.” **Vitéz András**

vevők közül csak három embert ismertem közelebből. Többi testvéremet legfeljebb látásból ismertem eddig.

Az első alkalmon a bemutatkozás csak a nevek ismertetéséből állt. Fontosnak éreztem, hogy mindenkit nevén tudjunk szólítani. „Neveden szólítottalak, enyém vagy”, de mire a hét végére értünk, többet tudtunk meg egymásról, mintha részletes bemutatkozással kezdtük volna az első alkalmat.

Isten naponta egy-egy szóval tanított minket a testvérszeretetre. Naponta mélyebbre és mélyebbre vitt minket az Ige tanulmányozásában, egymás szeretetében, az egy-

„Nagyon egyetértő közösségünk volt az ifiben is. A teaházakban nagyon jól együtt tudtunk működni, és közelebb kerültünk egymáshoz.” **Vitéz Bálint**

másra figyelésben. Egyetlen szó is kitöltötte az igehirdetést, és rövidnek éreztük a beszélgetés időtartamát. Mindenki elmondta, hogy a saját életében, a saját személyiségével, hitbeni állapotával hogyan éli meg a tanultakat.

„Nekünk nagyon jólesett, hogy az idős testvérek kedvesen és megértően fordultak hozzánk és gyermekeinkhez.” **Pauler Péter**

Nagyon szép élmény volt megtapasztalni hogy az „elméleti képzés” után „gyakorlati alkalmazásban” is részesülhettünk testvérszeretettől. Napról napra oldottabb és nyitottabb lett a csoport. Meghitt, szeretetteljes légkör alakult ki. Mire letelt a hét, bevallom, sajnáltam elválni a csoportomtól.

A tanítás egymás szeretetéről igen eredményes volt. A hegyről mindig le kell jönnünk, de hittel megerősödve, megigazítva, bizakodva várhatjuk az áldott folytatást.

Székelyné Zsuzsa

Beszámolók, üvegcserépek

A sátorlajújhelyi hét végén feltettünk négy kérdést mindenkinek, melyre sokan hosszan írásban válaszoltak. Köszönjük mindenkinek! A legtöbbször leírt, legjellemzőbb válaszokat szeretnénk most idézni. (Ez csak töredéke annak a sok lapnak, amit kaptunk.)

MI VOLT A LEGJOBB SZÁMOMRA A HÉTEN?

- Az ígehallgatás, a csoportbeszélgetések, és hogy megtapasztalhattam a testvéri szeretetet a gyülekezetben.

- Folyamatosan Isten Igéjét hallgatni, részt venni a nagyon tanulságos csoportbeszélgetéseken, ahol egymás hite által épülhetünk. A zenészek szolgálata, amilyenben még nem volt részem! Az egyéni, testvéri beszélgetések, ahol mindig jelen volt Jézus. A reggeli imaközösségek és a szemináriumok.

- Az volt a legjobb, hogy itt min. 400-szeresen tudtam és éreztem, hogy velünk van az Isten. Az időjárás is kedvező volt, minden volt a növekedéshez: napsütés, eső, szél... Tökéletes idő. Érették lehetünk. Mindezekután örömmel és békességgel tudok hazamenni 32 négyzetméteres, komfort nélküli lakásunkba 6 tagú családomhoz.

- Számomra az volt a legjobb a héten, hogy megtapasztaltam Isten kegyelmét, segítségteremtő erejét.

- Jó volt sok új emberrel megismerkedni, kinyílt a kapcsolataimból fakadó tükör, és

jó volt, hogy kevesebbet gondolkodtam önmódon magamról, többet a közösségről. Szóval az állandó kis körömből kinyílt a kör. Volt friss levegő, testmozgás, nevetés, jó beszélgetések.

- Idősebb házaspár írta: Kijöttünk a világból a hegyre – egy csendes hétre. Meglátuk Isten irgalmas szeretetét rajtunk és testvé-

reink életében. Külön hála van a szívünkben, hogy ennyi csöppszéggel lehetünk együtt, és a szülők teljesen nyugodtan figyeltek az Úrra, nem aggódtak gyermekeik miatt.

- Számomra az volt a legjobb a héten, hogy Jézus Krisztus elvégezte a szívemben, hogy szombatra lehullt minden fal, és erő adott hozzá, hogy átadjam magam Neki.

- Nem tudok legjobbat kiemelni, de nagyon sok jó volt. A hajnali csend, az IGE, a tulajdonos figyelmissége, a közös együttlét, a bizonyágtételek.

- Nagyon jó volt eljönni a megszokott közegből, ahol az emberek sokfélék, ami sokszor jó, de gyakran nehéz. Itt nagyon jó volt

„Isten nagyon személyesen halmoz el valamennyiünket ajándékaival. Sátorlajújhelyen engem mindekelőtt férjem és sógornóm részvételével, ami elmondhatatlan öröm számomra, mert nem kell többé magányos harcosként forgolódnom körükben. Másrészt annak örömeivel (és mély harcaival), hogy bizalmat engedett számomra, hogy férjem mellett lehessen Isten hívására adott válaszaiban. És nem utolsósorban személyes feladatot is kaptam Istentől a hét során: engem tett felelőssé kettőnk közös imádságának és bibliaolvasásának otthoni folytatásáért. Hála Neki mindenért!” **Diószegi Rita**

minden perc, mert hasonló, Istent kereső emberekkel voltam, akikkel nagyokat beszélgettünk. Minden rendezvény üdítő volt, hála legyen az Úrnak mindenért.

• Legjobb volt a táborban, hogy a gyülekezet egésze képviseltette magát, és lehetőség volt megismerkedni, beszélgetni. Az esti biznyságtételek is azt szolgálták, hogy a működő csoportokat megismerjük, ismeretségek alakuljanak. Sajnos a gyülekezetben ilyen jellegű ismerkedésre nincs lehetőség, a tábor ezt a hiányt pótolta. A lelki üzenet volt a másik legjobb, hogy Isten megint személyesen megszólított, betöltötte a szomjamat, hiányomat.

• Láttam a táborban Isten Országának kézzel fogható növekedését, és átéltem az Úrtól és egymástól kapott örömet. Jó volt megérteni, hogy még intenzívebben törekedjem a tökéletességre anélkül, hogy elbizonytalanodnék, vagy szoronganék azon, hogy ez lehetetlen. Hiszen Istent kérve, vele összhangban, lépésről lépésre sikerülhet ebben előrébb jutni. Elhatározást kaptam, hogy bátrabban sáfárkodjam a rám bízott kincsekkel.

• A legjobb az volt, hogy itt lehettem. Nagyon jó volt, hogy mindig volt mit csinálni, és hogy sokakat megismerhettem a gyülekezetből.

„Ismétlést kérünk majd, be kéne sorolni a kisebb tábori alkalmak közé az évek során.” **Martinecz István**

• Az I Péter 3, 8-9 Igéjének szóról szóra történő magyarázata. Mindegyik délelőtti igehirdetés rendkívüli módon megfogott.

• Hogy Isten úgysis tudott szólni hozzám, és megújította hitemet, hogy egészen másféle elképzeléseim voltak erről a hétről. Ugyanis

„Jó itt, mert sok barát van itt és van focipálya, ahol mindig tudok focizni.” **Szabó Máté, 7 éves**

néha szükségem lett volna több elcsendesedésre a rengeteg program közepette, de az Úr úgysis tudott tanítani. Sokkal többet kaptam, mint amit vártam. Az Úr Jézus leginkább az alázat terén tanított, és hálaadásra buzdított, hogy azt nézzem, amit eddig kaptam, és ne azt, amim nincs, vagy elvárnám. Fantasztikus volt, hogy több generáció így együtt lehetett,

rengeteg új embert ismertem meg! És a zenei szolgálaton keresztül is annyi csodát és erőt kaptam, hogy nem lehetek elég hálás!

• Az volt a legjobb, hogy feleségemmel újra hallhattuk az Igét, mert közben vigyáztak kis gyermekünkre. A kiscsoport nagyon jól működött. Mély, őszinte, feltáró, tanító beszélgetés folyt. Jó volt a zene egész héten. Az igei alkalmak mind tartalmasak voltak, régen szólt ennyire közvetlenül hozzám Isten.

• Számtalan jó dolog történt ezen a héten. Gyönyörű zenék, testet, lelket felszabadító közös körtánc, gazdag igei tanítás, testvéri

közösség. Isten egyértelműen beszélt velem ezen a héten a személyes hitem állapotáról, gyermeknevelésről, a jövőbeli szolgálatba állás módjáról. Hálas vagyok Istennek azért is, mert idősebb testvéreket ismerhettem meg közelebbről is. Áldom az Istent értük, életük példájáért.

- A legtöbb élményt számomra a reggeli, délelőtti igei alkalmak, majd az azt követő csoportbeszélgetések adták. Jó volt hallgatni a hitben és korban is előrébb járó testvérek megnyilvánulásait. Isten a hét minden napján megszólított. Minden nap kicsit mélyebbre vitt. Úgy érzem, főként az alázat iskoláját kell még járom. Mindkét irányba: Isten és köztem, emberek és köztem.

„Nagy izgalommal készültünk már hetek-hónapok óta a táborra, mivel a Bécsi házaspárral szolgálatot vállaltunk a 3-4 éves ovisok között (13-14 gyermek.) Isten a szívünkre helyezte József és testvérei történetét, és azon belül a testvérszeretetet, megbocsátást, hálát... – talán ezek voltak a legfontosabbak. Érdekes volt, mert eszünkbe sem jutott, hogy a szolgálat miatt kimaradnánk a lelki táplálkozásból, és így is lett. Elmondhatjuk, hogy minden egyes alkalomból mi is merítettünk, táplálkoztunk. A gyerekek napról napra szívesebben jöttek az »oviba«, ahol sokat énekelünk, játszottunk együtt. Emellett pedig sok-sok olyan emberrel is beszélgethettünk a szabadidőnkben, akiket eddig csak látásból ismertünk a templomból. A hét végén csordult szívvel tudtunk közösen hálát adni Istennek azért, hogy a szolgálatot ránk bízta, egymásért, a gyermekekért, és azért, hogy minket, gyarló szolgálót használta arra, hogy hirdessük az Ige magvait nekik. Egyszerűen elmondhatjuk, hogy a tankunkat Isten így is feltöltötte!” **Halász László és Csilla**

- Átéltém Isten szeretetét, kegyelmét mindenben, amit ebben a táborban elkészített számunkra: a szép táborhelytől az időjáráson, alkalmakon, csoportbeszélgetéseken, programokon, nevetéseken át a lelki táplálékig mindenben. Különös élmény volt a zene, a közös éneklések, a hangszeres kíséret.

- Jó volt kiszakadni a mindennapok gondjaiból, megfeledkezni a nehézségeiről, elmélyedni Isten Igéjében, figyelni a tanítására. Együtt lehettünk a gyülekezet nagy családjával.

- Nagyon örülök, hogy itt lehettem, és sok embert megismerhettem. Nagyon sokat tanultam az igehirdetésekből. Sok jó program volt. A bemutatócsoportok nagyon tetszettek. Jók voltak a kirándulások. A táncos délután is jól sikerült. Az enivaló finom volt és bőséges. A csoportos beszélgetés is nagyon tetszett.

- A délelőtti közös Ige bevezetése, az éneklések. Számomra a kis csoportos beszélgetések igen bensőségesek voltak. Jobban megismertük egymást, mert csupán csak látás-

ből ismertük, vagy még úgy sem. A lelki üzenet mélyen elgondolkoztatott. milyen viszonyban vagyok a környezetemmel? Szeretet, alázat, irgalom, együttérzés mélyebb megismerése.

AJÁNLANÁM-E, ÉS HA IGEN, AKKOR MIÉRT MÁSOKNAK A CSENDESHETET?

- Azért ajánlanám, elsősorban kívülről, hogy megérezze, és megnézze, hogy eredetileg Isten milyenek teremtett, és milyen igazi életet szánt az embernek.

- Mert jó közösségben lenni, épülni egymás hite által, együtt dicsőíteni az Urat, és hálat adni mindenért. Jó együtt játszani, beszélgetni. Így épül Isten Országá.

- A közös beszélgetések és imádkozások összehozzák az embereket. Istenhitben meg-

erősödve hasznosabbak lehetünk szűkebb és tágabb környezetünknek.

- Azért ajánlanám, mert gyönyörű környezetben lehettünk együtt sokan. Hatalmas tér állt rendelkezésre. Annyi jó program volt, hogy a bőség zavarával küszködtünk. Jó lett volna sokszor egyszerre két helyen is lenni. Megismertünk olyan testvéreket, akiket csak látásból ismertünk. Profi volt a zenekar.

- Mert nagyon jó a mi közösségünk.

Szeretemben, megértésben vagyunk. Jó tartozni egy nagy családhoz, és egymást segíteni. Igehirdetésekből, programokból sokat lehet tanulni.

- Ajánlanám a környezet miatt, jó a testvéri közösség építésére, csendben figyelhetünk az Úrra. Változatos délutáni és esti alkal-

„Csalódással és keserűséggel a szívünkben érkezünk hétfő délelőtt, és áldást örököelve, Jézussal kézen fogva megyünk haza. Ez a hét maga volt a csoda, hálat adunk érte az Istennek!” **Kékesi Márta**

mak voltak a bizonyágtételek, bemutatkozások alkalmából. Jó volt látni és hallani a testvéri gyülekezetet együtt.

- Megértettem, milyen lehetett Izráelben akkor élni, mikor vándoroltak és együtt éltek. Voltak pillanatok, mikor időtlenségben voltam, és a menny jutott eszembe.

- Valóban olyan élmény volt, mint mikor Mózes vezette a népet a pusztában. Együtt voltunk Isten népe kicsik és nagyok, fiatalok és idősek. Csodálatos volt a környezet, a közös éneklések. Nagyon gazdag program volt. Minden jóban részünk volt. Sokan voltunk, de mégsem vészelt el a személyesség sem.

- Azért ajánlanám, mert nagyon jól éreztem magam. Hitben megerősödve, fizikailag megpihelve, új, szeretetteljes kapcsolatokkal gazdagodva, változatos programokat átélve, vagyis testben-lélemben gazdagodva térek haza. Nagy élmény látni a családokat, gyönyörű kisgyermekekkel együtt. Életteli, vidám és Jézus jelenlétének, áldásainak megtapasztalása végtelen gazdagság és békesség.

- Mert itt megismerjük egymást, ami ilyen szinten az egyházon belül lehetetlen. Látni, hogy mennyi a lelkes szolgáló, a kedves, lélemben gazdag testvér. És a fiatalok! Sokszor elmegyünk mellettük. De egy ilyen alkalom szükséges ahhoz, hogy lássuk: okosak, intelligensek, kedvesek, szolgálattevők.

• Jobban megismernénk egymást, és még inkább Istennek szolgáló közösséggé válnánk, ha minél több gyülekezeti tag részt venne ilyen alkalmakon.

• Mindenkinél szeretettel ajánlanám, mert lélekemelő, hiterősítő, boldog napokat éltünk át az ember által még el nem pusztított, gyönyörű környezetben, melynek legfőbb célja a lelki épülés és megerősödés volt. A sok kisgyermek látása örömmel töltött el.

• Azért ajánlanám, mert itt közösségben lehettünk, és együtt épülhettünk hitben. Sokat fejlődhattunk egymás elhordozásában, és jobban megismerhettük a másikat.

• Mindenki jöjjön, mert a közösség nagyon jó, a tábor egy lelki kórház, ahol felépülhetünk. Elmélyülünk az Igében és sokat

beszélünk róla. Sok jó program (teaház, mécses-túra, kirándulás) és sportlehetőség volt. Reggeli imaközösség van. Ezt a nagyszerű tábort nem lehet elfelejteni. Azért is ajánlom, mert sokféle fiatal volt együtt, és így nemcsak a saját korosztályomat ismerhetem meg.

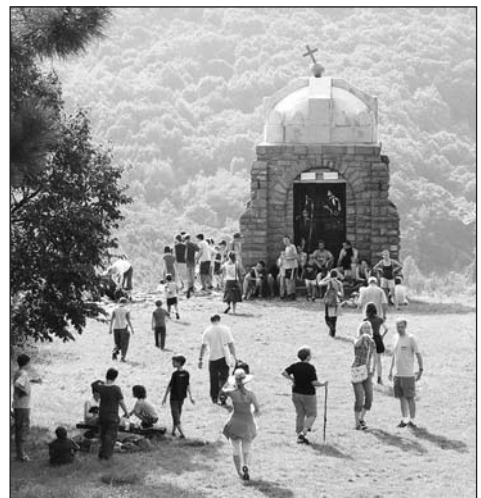
• Azért érdemes jönni, mert amellet, hogy szép helyen, kedves emberek között tölthettünk egy hetet, sok-sok változatos programmal, Isten üzenete szól hozzánk naponta. Nem csak úgy, ahogy a templomban, hanem naponta egymásra épülve, egyre jobban eljuthat a szívünkig. Megtapasztalhatjuk,

hogy mit jelent a közös imádság ereje, a gyönyörű, Istent magasztaló éneklés zenével, a nagy gyülekezetben. S annak ellenére, hogy sokan vagyunk, nem zavarjuk egymást, minden szép rendben, szeretetben megy végbe. S másképp fogunk találkozni otthon, a gyülekezetben. Tudunk egymásról, nagy család egyik tagjaként élhetünk ténylegesen. Hála érte, és dicsőség Istennek!

• Azért ajánlanám, hogy ő is részesüljön Isten Országának jó illatából és találja meg a testvéreit az Úrban.

**Összegejtötte:
Somogyiné Ficsor Krisztina**

Aldást mondók és öröklők

A sátoraljújhelyi héten számos szolgálati csoport, gyülekezeti kör is bemutatkozási lehetőséghez jutott. Énekel, előadással bemutatkozott a bama-mama kör, a gyermekmegőrzős csoport, az ovis szolgálói közösség, a Dániel, a Timóteus és a Mosoly Ifi, a Fasori Információs Misszió, a kincskereső csapat a szolgálóikkal együtt, a konfirmandusok közössége és a páros kör is. A páros kör házaspárai arról tettek bizonyosságot, mit jelent számukra ez a közösség, és miért szeretnek a körbe járni, miért érzik úgy, hogy a csoport tagjai áldást mondók és áldást öröklők. Az alábbiakban ezekből a bizonyosságokból olvashatnak válogatást.

- A páros kör számunkra Jézus szavainak kézzelfogható, csodálatos beteljesülése: egyik legyetek! – egy olyan közösség, ahol együtt örülünk, együtt sírunk, és hordozzuk egymás terheit.

- A páros kör számunkra lehetőség arra, hogy a házasságunkban adódó kérdésekre, problémákra választ – segítséget találjunk, kapjunk, épüljünk. Tanuljunk mások által, mások esetleges tapasztalataiból. Nagyon fontos a gyerekneveléssel kapcsolatos tapasztalatcsere számunkra, mivel mi is nagycsaládosokká nőttük ki magunkat és többnyire úgy érezzük, hogy az idővel harcolunk folyamatosan.

- Szeretünk ebbe a közösségbe járni, találkozni a többi párral, és kicsit jobban megismerni őket, az életüket. Ez a kör többek között egymás hitére épül, és ezáltal tudjuk egymást segíteni akár lelkileg, akár fizikailag is.

- Kiderült, hogy a csapatban egyesek nőgyógyászok, akiknél lehet gyermekeket

szülni, mások építésszek, akik terveznek nekünk házat.

- Ebben a körben érzem, hogy Isten szeretete tart össze bennünket, igaz barátokra találtam, jó együtt imádkozni, és megtapasztalni, hogy Isten meghallgatja kéréseinket.

- Együtt tudjuk Isten dicsőíteni, és ennél nincs nagyobb és örömtelibb dolog a világon. Együtt sírhatunk és nevetethetünk egymással.

- Sokat tanulhatunk egymástól, hiszen gyakran kiderül, mennyire hasonló problémákkal küszködünk a házasságunkban vagy éppen a gyereknevelés kérdéseiben.

- Itt bátran megoszthatom lelki vagy más természetű problémáimat a testvéreimmel – nem kell attól tartanom, hogy kibeszélnek

- Ebben a közösségben példát vehetünk egymás kitartásából, szolgálatkészségéből, szeretetéből, és sok kedves szót, bátorítást, mosolyt kapunk egymástól.

• Biztonságot ad. Tudom, hogyha bajba kerülök, testvéri szeretettel vesznek körül.

• Sok vidám, játékos vagy komolyabb közös program részese lehetek a kör tagjaként

• Lehetőséget kaptunk arra, hogy házi csoportba is bekapcsolódhassunk, így a barát-ságok, testvéri kapcsolatok tovább mélyülhet-nek közöttünk.

• A csapatban a gyermekeink is jól érzik magukat egyútt, és példákat látnak a hitbéli növekedésre.

• Számunkra mindig is egyértelmű volt, hogy a páros körről nem hiányozhatunk. Volt idő, amikor két házaspár, plusz egy fő volt je-len az összejövetelem. Milyen ajándék, hogy ma már néha alig férünk el a gyülekezeti te-remben.

• A kör életünk két legfontosabb kérdé-sében ad karbantartást: a hitünkben és a há-zasságunkban.

• Olyan, mint egy nagy család: a fiata-labb párok megfogalmazzák a kérdéseket, amelyeket mi már – sajnos – nem teszünk fel; és az idősebb párok gyakran olyan válaszokat adnak ezekre a kérdésekre, amelyeket mi még nem gondolnánk.

• Olyan gondolatokat, problémákat tu-dunk házasságunkról egymással megosztani, amit gyerekkori barátoknak sem biztos, hogy elmondanánk.

• Élő minta kezdő és gyakorló házások számára. Összetartó, hívő házaspárok, akik, ha kell „két szóból” értik egymást, és önzetlenül segítenek egymásnak.

A katicabogár segítsége

A gyermekmegőrző szolgálatnak év közben otthont adó Újteremtés Terem Isten-nek hála sok vasárnap délelőtt szinte zsúfolá-sig megtelik gyülekezetünk legfiatalabb ta-gjaival. A gyerekek megnyugtató és lekötése érdekében a szolgálók igyekeznek időről idő-re új játékokat beszerezni, lehetőség szerint olyanokat, amelyek színesek, és egyszerre ze-

nélnek, kattognak és villognak. A gyerekek jelenlegi kedvencei közé tartozik például a „zenélő kapu”, illetve a játékgongora. Egy éve még egy állathangokat utánzó „Noé bár-kájával” is büszkélkedhettünk, de ez egy ideje nem hajlandó életre kelni.

Amíg év közben a hely szűkössége miatt korlátozott a mozgásterük, addig a nyári

csendeshetek alatt szinte korlátlan tér áll a gyerekek rendelkezésére. Bár megnehezíti kis életüket, hogy az alkalmak sokszor két óránál is hosszabbra nyúlnak, hogy a szüleik hét egymást követő napon majdnem teljesen idegen emberek karjaiban hagyják őket, és hogy olykor-olykor még az időjárás is beleszól a délelőtti program alakulásába, de amikor jó idő van, kedvükre hintázhatnak, motorozhatnak, homokozhatnak, labdázhatnak, csúszdázhatnak.

Megesik azonban, hogy sem a homoktorta-készítés, sem pedig a „zenélő kapu” nem bizonyul elég hatékonynak a fájdalmas elválás okozta bánat feledtetésére. Ez természetesen idén is többször előfordult. Volt olyan gyerek, aki a táskából előkerülő keksz látványára valamelyest megvigasztalódott, másokat viszont a karunkba vettük és reméltük, hogy egy kis séta közben megnyugszanak. Az egyik ilyen séta alatt vált számomra ismét nyilvánvalóvá, hogy Isten tényleg minden percben gondunkat viseli, és ha játékokkal vagy szavakkal nem tudjuk megnyugtatni a gyerekeket, akkor más eszközt fog a kezünkbe adni.

Az első ránézésre érdektelen fák és növények között igyekeztem annyi érdekes dolgot felhívni a karomban tartott kislány figyelmét – két vigasztaló mondat között –, amennyire csak tudtam, remélve, hogy valamelyik gondolatomat megfontolásra méltónak fogja találni. Próbálkozásaimat rövid időn belül siker koronázta, hiszen egy katicabogár láttán kiderült, hogy a kislány roppant érdekesnek találja a rovarokat. És miközben további ízeltlábúak után kutatva végignéztük a közelben található virágbokrokat, apró játékokra találtunk: a bokrok levelein és ágain az előző éjszakai viharból megmaradt esőcseppekre. A legnagyobb vízcsepp megkeresése és a cseppek lerázása az ágakról remek szórakozásnak bizonyult. Ezt követően megszagoltuk a virágokat, leveleket, különféle terméseket, majd kavicsokat gyűjtöttünk és még egy szarvasbogarat is megcsodálhattunk. A kislány addigra teljesen megnyugodott, és már örömmel ült bele a hintába, később pedig a csúszdát is kipróbálta. Ő valószínűleg már elfelejtette a dolgokat, amelyek azon a délelőttön megragadták a figyelmét, bennem azonban mélyebb nyomot hagytak. Míg év közben és a tábori alkalmak alatt is elsősorban boltokban vásárolt játékokkal igyekszünk szórakoztatni a gyerekeket, olyan játékokkal, amelyek sokszor hamar tönkremennek, addig az Úr olyan dolgokkal vesz minket körül, amelyek nem csak ingyen vannak, de romolhatatlanok, vagy időről időre megújulóak. Ezek mellett a dolgok mellett sokszor úgy megyünk el, hogy észre sem vesszük őket, pedig mindegyik Isten apró csodája, amelyeket nekünk is mindennap újra és újra meg kellene csodálnunk, és amelyekért, csak úgy, ahogy ezért a kislányért és a többi gyermekért is, hálaadással tartozunk az Úrnak.

Lux Ágnes

Kincskeresők gyűjteménye

EGYETÉRTÉS, EGYÜTTÉRZÉS, TESTVÉRSZERETET, KÖNYÖRÜLET, ALÁZAT, ÁLDÁS

Isten nagy ajándéka volt számunkra, hogy Kincskereső hetünket a gyülekezeti tábor szerves részeként élhettük az idén Sátoraljaújhelyen. Azokkal a családokkal, felnőttekkel, gyermek- és ifjúsági csoportokkal, konfirmándusokkal, illetve a gyülekezeti szerveződések különböző területein munkálkodó testvéreinkkel voltunk együtt, akiket talán már ismertünk is egy kicsit, de most még közelebb kerülhettünk hozzájuk.

A közös gyülekezeti hét gazdag programja és a mindennapi személyes találkozások jó lehetőséget teremtettek nem csak egymás megismerésére, hanem mi magunk és a gyülekezet építésére is. Mivel az egész többgenerációs tábor igei alapvetését az 1Péter 3,8-9 versei adták, ebből mi is a témafelosztáshoz kiemelt szavakat választottuk lelki kincseknek. A gyermekek ezek előre elkészített jelképeit is megtalálták a kincskeresések alkalmain. E rövid áttekintésben az együtt

töltött felejthetetlen napok néhány jellemző mozzanatáról, örömről szólhatunk csupán. „*Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai*” – tanít bennünket az apostol (1Pét 4,10). Vajon mi, akiket gyermekmunkásnak rendelt a Mindenható, jó tanítványoknak, jó sáfároknak bizonyultunk-e ebben a táborban? Emberi mérlegelés alapján is megválaszolható ez a kérdés, hiszen a „gyülekezet színe előtt” szolgáltunk. Munkatársaimmal megharcolt döntések nyomán indultunk, mert amikor Isten küld, akkor nem bújhatunk ki a szolgálat alól erőtlenségünkre, képzetlenségünkre, alkalmatlanságunkra való hivatkozással – hiszen a mi alkalmatos voltunk az Úrtól van. Ő adott bátorítást, biztatást, erőt és türelmet, alázatot is ahhoz, hogy végig tudjunk menni az úton. Egyik szolgatársunk látása szerint „kegyelmes hét” volt a miénk. Isten nagy kegyelmét fedezte föl ugyanis ab-

Egy szolgáló szemével

„*Most azért menj! Én leszek a te száddal, és megtanítalak arra, hogy mit beszélj.*” (2Móz 4,12)

Sok gondolkodás és bizonytalankodás után megkérdeztem Istent, hogy vajon a 3 év alattiakkal töltssem a sátoraljaújhelyi hetet vagy a kincskeresőkkel. Végül a kincskereső s korosztályt választottam, de még mindig kicsit félve, hogy jól döntöttem-e. Az indulás reggelén aztán Isten ígéreteinek tárházába lapozva az augusztus 2-i ige a fent idézett volt. Ekkor tudtam, hogy jó helyen leszek az iskolások között, hiszen ennél nagyobb megerősítés nem is kellett.

A kincskereső hét során olyan bibliai történetekben szereplő gyermekekről volt szó, akik a hét Igéjére rímelve egyetértők, együttérzők, testvérszeretők, könyörületesekek, alázatosak, áldást mondók és áldást öröklők. Érdekes volt minden nap egy újabb szóval bővíteni az Ige már meglévő részét és egy újabb bibliai gyermekkel megismerkedni. A legfontosabb találkozás azt hiszem a 12 éves Jézusról szóló történet volt. Nem csak maga a történet, hanem az a fajta elcsendesedés, amiben az aznapi alkalmon lehetett részünk. Az alkalom elején együtt indultunk el a kis kápolna felé, majd a Menjetek be kapuin hálaadás-sal... kezdetű éneket énekelve mentünk fel a kis dombon lévő templomhoz. Mi is elzarándokoltunk a szent helyre, ahogy annak idején Jézus a családjával. Felemelő volt látni és tapasztalni, hogy a körülbelül 80 gyerek hogyan ülte végig elcsendesedve, figyelemmel a bevezető alkalmat.

A másik, számomra kiemelkedő élmény a kincskereső bemutatkozás volt szerda este. Énekel és egy

rövid jelenettel készültünk, így próbáltunk egy kis ízelítőt adni abból, hogy milyen is egy Kincskereső tábor. Az énekek szövege nagy kartonpapírokra volt felírva. Azért, hogy lássák a gyerekek, egy széken állva tartottam. Nagy örömmel néztem végig a gyerekeken. Sok évvel ezelőtt én magam is mint kisgyerek mentem el egy kincskeresős hétre. És 12 évvel később, számtalan szolgálat év után, ott állhattam a széken, hálásan Istennek, Aki megengedi, hogy részese legyek a tervének, és őt szolgálva évről évre a Kincskereső táborban Róla beszélhessek a magam ügyetlen módján. Örülök, hogy idén is részt vehettem a közös szolgálatban. Nagy ajándék, hogy olyan embereket helyezett Isten ebbe a szolgálatba, akik közös nyelvet beszélnek és sokszor fél szavakból vagy egy tekintetből is megértik egymást. Összességében, bár nem olyan volt, mint egy szokásos Kincskereső hét, mégis hiszem, hogy Isten az Ő Igéjén keresztül itt is munkálkodott, és a sok gyermek- és felnőtt szívbe helyezett mag később gyümölcsöt terem.

Lipták Eszter

ban, hogy – bár szüntelen az idő szorításában éltünk –, jutott időnk arra, hogy a legfontosabbat, az üzenetet minden nap át tudtuk adni a gyermekeknek. Délelőttönként a tábor rendje szerint bevezető tanítást és csoportos foglalkozásokat tartottunk. A csoportokban mindig a kulcsszóhoz járuló bibliai történetet beszéltek meg. A hét évre szóló Kincskereső-tematika erre az esztendőre a „Gyermekek a Bibliában” témát jelölte meg. Ennek figyelembe vételével választottuk ki és dolgoztuk fel a történeteket. A bevezető tanítás pedig más bibliai és irodalmi példák alapján, illetve különböző élethelyzetek felvillantásával segített ráhangolódni erre.

EGYETÉRTÉS – Az aranymondásként is szíviünkre helyezett Ige első kulcsszava az egyetértés volt. Megismertük Dánielt, aki eltökélte az ő szívében, hogy nem szennyezi be magát a babiloni király ételével és italával. Micsoda bátorság volt ez! Olyan, amelyik egyetlen Király rendelkezéseit tekintette döntőnek – és ez maga az Úr, az élő Isten. Dániel és ifjú társai egy ilyen, istenellenes közegben véd- és dacsözvétséget alkotva, egyetértésben kiálltak, s bár tudták, hogy ez az életükbe kerülhet, hűséggel kitarottak Isten (Isten törvénye) mellett. Engedelmességük, jóban-rosszban megnyilvánult egyetértésük nyomán Isten testileg is, lelkileg is föléje rendelte őket

környezetüknek. Példájukból okulva azt is megláttuk, hogy nem úgy választott bennünket a mi Urunk, ahogyan a pogány Nabukodonozor király: „akikben semmi fogyatkozás nincsen”. Ő fogyatkozásainkkal együtt elfogadott mindnyájunkat a Krisztusban.

EGYÜTTÉRTÉZÉS – Következő kincsünk az együttértézés volt. Történetünkben rabló katonának, gyanakvó királyok és szent emberek táblóján különös fényel ragyog egy szerény csillag: egy kis rabszolgalány, aki egy idegen országban bizonyosságot tett Izráel prófétájáról, ezzel Izráel Uráról, Istenéről. Együtt érzett a gyógyíthatatlan betegségben szenvedő gazdájával és annak családjával a bajban. Szerette ellenségét, s szolgálata nyomán Isten megtisztította poklosságából Szíria királyának nagyrebecsült hadseregarancsnokát. Naámán, e pogány tábornok hitre jutott, és Izráel Istenétől áldást nyert.

TESTVÉRSZERETET – Harmadik kulcsszavunk a testvérszeretet volt – a bibliai történet pedig Mózesről és testvéreiről szólt. Amrárn és Jókebed családja három nagy vezéregyenységet adott a választott népnek: Mózes, Mirjámot és Áront – akik egy időben szolgáltak az Úrnak. Egy törzsből nőttek, nem eshettek messze egymástól. Felnőttként is testvérszerető, népet szerető, Istent szerető embereként állanak előttünk. Életútjuk tanulmányozása során a testvérszeretet pozitív és negatív példáival egyaránt találkozhattunk történetükben.

KÖNYÖRÜLET – A könyörület kincséhez az ötezer ember megvendéglésének csodáját kötöttük – János evangéliuma szerint, amelyben az öt kenyeret és a két halat egy gyermek ajánlotta fel az Úr Jézusnak. Ennek a kisfiúnak a szívében született szánalom és könyörület az éhező sokaság láttán. Nagy volt az öröme is, amikor az a kevéské, amit ő tudott adni, Jézus kezében megszorodott. Jó volt beszélgetni arról, hogy mindennapi életünk folyamán Jézus nélkül a sok is kevés, de Jézussal a kevés is elég.

ALÁZAT – A következő kincset – az alázatot – a tizenkét éves Jézus jeruzsálemi útjával összefüggésben találtuk meg. Gyermekek,

miért tetted ezt velünk? – fakadt ki Mária, amikor harmadnapon meglátták őt a templomban. Nagyon határozott válasza volt viszont Jézusnak az, amelyben kijelentette, hogy mennyei Atyját mindennél fontosabbnak tartja – de jellemző volt rá az is, hogy mindezek után Máriával és Józseffel együtt hazament Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Nem élt vissza istenségével, magatartásában később is a Filippi 2,6–8 Igék váltak valóra; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthaláig. Az Úr Jézus alázatra tanított, és munkássága egész idejében az alázat útján járt: tanulatok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatosszívű – mondta. Megértettük, hogy a szelídség és az alázatosság együtt nagy erő. Az ilyen ember parancsolhatna, de kér, üthetne, de nem üt, megszegényíthetne, de vigasztal, leinhetne, de meghallgat, s ha haragszik is, nem magáért haragszik, hanem valami nagy ügyért. .

ÁLDÁS – A hatodik napi kulcsszavunk az áldást mondó volt. Ez a lelki kincs az Úr Jézushoz kötődik: amikor megáldja a gyermekeket. A táborozókat meglepte, hogy még a tanítványok is akadályozták a szülőket abban, hogy gyermekeikre áldást kérjenek. Ámde örültek annak, hogy az Úr Jézus, amikor magához ölelte a gyermekeket, kifejezésre juttatta: Ő a gyengék, kicsik mellé áll, s szeretetközösségébe fogadja őket. Világossá tette előttünk azt is, hogy a gyermekek nem csupán példák a felnőttek számára, hanem értékek önmagukban is. Az Úr Jézus mennyei hatalmánál fogva megáldotta a gyermekeket, amikor pedig visszament az Atyához, tanítványait mennyei erők további közvetítőjévé tette áldásával. Így lehetünk mi is áldást mondók és áldást öröklők, s így lehetünk áldott emberek, áldott közösség – az Úrnak, a mi Istenünknek hozzánk való nagy kegyelme szerint.

A gyermekek és gyermekmunkások lelki épülését tehát úgy egyengette, formálta a mi Urunk, hogy választott Igéjéből minden napra készített ajándékot minékünk. Ezeket változatos formában fogadtuk el a csoportokban Őtöle. Megannyi játék; képek, rajzok, ábrák, térképek, feladatlapok, rejtvények segítettek ebben – s közben sokan átélték az alkotás s a bibliaolvasás örömet.

Jól szolgálták a megértést, az elmélyítést – többek között – a „beugró” című tévéműsorból elesett ötletek; s a dramatizálva „kosztümös” szerepekben előadott, illetve a szavak nélkül elmutogatott jelenetek is. Komolyan vették a táborozók a tükörbe nézést. Ebbe a „tükörbe” a csoport minden tagja minden nap belenézett, és elmondta, hogy mi történt aznap az életében, illetve hogy mit mond most Isten ö neki...

A vezetői értékelések szerint lazábbak voltak a gyermekek az idén. Ámde abban a körülményben, amelyben a fegyelmezetek és a szabadabban mozgó, a könnyebben és a nehezebben motiválhatók együtt voltak egy-egy csoportban, a húzóerők jutottak nagyobb szerephez, és segítettek mind lelkiekben, mind pedig a konfliktushelyzetek rendezésé-

ben. A kincskeresők az ifisek közelségében találták meg a gyülekezeti tábor legtöbb testi-lelki előnyét. Éltek a szabadidős programok, a személyes találkozások lehetőségével, egyik nap együtt voltak velük a csoportfoglalkozásokon, másik alkalommal a kiránduláson, illetve az éjszakai mécesstúrán. Sokat tanultak egymástól.

A gyermekek osztoztak az esti alkalmak örömeiben, s ők maguk is lelkiismeretesen felkészültek a bemutatkozásokra. Ezek nyomán jelentősen megnőtt a felnőtt csoportok érdeklődése a gyermekmunka iránt. Sokan sokféle elismerésben részesítették a kincskeresőket. Szeretettel vettek körül, segítettek és imádságban hordoztak bennünket. A kölcsönös közelítés folytatását egyik szolgatársunk ekképpen foglalta össze: Eddig csak köszöntünk egymásnak – ezután lesz miről beszélni is egymással... Lesz miről beszélgetni a gyülekezetünk fenntartása alatt működő Julianna iskola tanáraival is, hiszen a tanteszületből kilenc pedagógus jött el erre a csendeshétre – közülük hatan családjukkal együtt. Jelenlétükkel, szolgálatukkal ők is sokat tettek Isten ügyéért.

Dévai-Józsa Gábor

A Biblia és a humor

SZEMINÁRIUMOK

A sátoraljaújhelyi héten minden nap délután több szemináriumot is tartottak gyülekezetünk tagjai.

Az elhangzott előadások:

- **A fasori gyülekezet története 1951-ig** (Nyikos András)
- **Párválasztás, párkapcsolat** (Dr. Tolnay Lajos)
- **Szívemnek kősziklája** – Gárdonyi Zoltán és a református egyházzene (Gáspár Anna és Ottmár Dávid)
- **Sport1 és Sport2 – nemzetközi futball, közvetítések, világbajnokság, gazdasági hatások** (Rochy Zoltán)
- **Az egészségbálvány tiszteletének különböző formái** (Lux Éva)
- **Keresztyén hazaszeretet** (Végh Tamás)
- **A csendéshét témája Kálvin életében** (Somogyiné Ficsor Krisztina)
- **Jöjj, mondjunk hálaszót! Református dallamaink J. S. Bach műveiben** (Székely Gábor)
- **A Biblia és a humor** (Papp Richárd – képünkön)
- **A nyugati keresztyénség egy magyar teológus szemével** (Pataki András)
- **Szolgáló élet** (Dr. Holtai Margit)
- **Gyakorlati misszió – a Fasori Információs Misszió munkája** (Gurzó József)

Az alábbiakban A Biblia és a humor című előadás rövidített változatát közöljük.

„Ideje van a sírásnak és ideje a nevetésnek” – mondja a Prédikátor Könyve (3,4). A Biblia tanítása szerint van lehetőségünk és módunk a nevetésre, az öröm kimutatására és megélésére. A 118. zsoltár 24. verse így ír erről: „Ez az a nap, melyet szerzett az Örökkévaló, hadd vigadjunk és örüljünk rajta.”

Rainer Albertz Illés prófétáról írt könyve alapján azt láthatjuk, hogy az életöröm és az istendicséret egyet jelent a Szentírásban. Az általa hivatkozott Ige a következő: „Az élő, csak az élő magasztalhat téged, akárcsak én most. Az apák tanítják fiaiknak, hogy te hűséges vagy.” (Ézs 38,19)

Isten hűsége adja számunkra azt a biztonságot és szabadságot, amely alapján az öröm, a nevetés, és az ettől elválaszthatatlan humor is életünk, világlátásunk alapja, velejárója lehet. A Biblia nem számúzi a humort. A humornak helye van a Szentírásban és az életünkben. Nézzük meg ezért, hogyan és mi-

kor jelenik meg a humor a Szentírásban, mit akar a humor által tanítani nekünk Isten, majd pillantsunk rá, mit jelent a Biblia alapján, a Bibliával összhangban álló humor, amellyel szintén élünk, élhetünk a mindennapok során.

Különböző részek vannak a Bibliában, amelyek szatirikusan, iróniával festenek le eseményeket. Ilyen például a Bírák Könyvében, amikor Jótám a gyilkosságokkal hatalmat szerző Abimeleket népes hallgatósága előtt ahhoz a tüskebokorhoz hasonlítja, amely – miután a nemes fák egyike sem vállalta a királyi trón elfoglalását – úgy akar hatalmaskodni, hogy kicsinységét nem látva fenyegetni kezdi a fákat. (Bir 9, 7–15) Máshol Saulról olvashatjuk, hogy bár Isten őt választotta Izrael királyává, és Sámuel fel is kente már őt, mégis elbújik a holmik között, amikor a királyválasztó népgyűlésen rá esik a sorsvetés. (1Sám 10, 17–27)

Ezeket a történeteket évszázadokon ke-

resztül mondták egymásnak az emberek, jókat derülve a benne foglaltakon. Az Örökkévalótól átadott üzenet tanítása pedig nemhogy csorbult, hanem még jobban elmélyült a humor által. Gondoljunk csak megint a Bírák Könyvére. A 6. fejezet 33–40. verseiben olvashatunk Gedeonról, amint sereget gyűjt Midján ellen. Az Úr már korábban felszólította Gedeont, hogy szabadítsa meg Izráelt Midjától, és biztosította is őt arról, hogy vállalkozása sikeres lesz, sőt fel is ruházta Lelkével Gedeont. Gedeon mégis elbizonytalanodik, és jelet kér az Úrtól: *„Ha az én kezem által akarod megszabadítani Izráelt, ahogyan megígérted, akkor én most kiteszek egy fürt gyapjút a szérúre, és ha csak maga a gyapjúfürt lesz harmatos, az egész föld pedig száraz marad, akkor tudni fogom, hogy az én kezem által szabadítod meg Izráelt, ahogyan megígérted.”* Önmagában is komikus, hogy Gedeon egy Istentől jövő ígéretet egy ilyen „kicsinyes” megerősítéssel akar csak elhinni. Az Úr ennek ellenére megteszi neki. De ez sem elég Gedeonnak, most azt kéri, hogy inkább a gyapjúfürt legyen száraz, a körülötte levő föld pedig nedves! Hiszen az úgy „nehezebb” Istennek... És Isten nem háborodik föl ezen, valószínűleg mosolyogva teljesíti ezt a kérést is.

Gedeon mi (is) vagyunk. A bibliai humor tárgya mindig az emberi tökéletlenség: soha sem Isten a humor céltáblája, az Úr és tanításának tökéletessége sohasem kérdőjeleződik meg. Magunkon nevetünk, és ezáltal jobban megismerjük magunkat. A humor segítségével pedig ez a felismerés nem depresszióba dönt minket, éppen ellenkezőleg, bátorít arra, hogy nevetve magunkon továbbra is, újra és újra felállva törekedjünk a tökéletességre. (Mt 5,48) A humor által is az Istennel való találkozás, kapcsolat, összhang jön létre és erősödik, annak felismerése és tudatosulása, hogy kicsoda és milyen az ember, és kicsoda és milyen Isten.

Az Újszövetségben sincs ez másképp.

Lehet, hogy évszázadok tradíciói fojtották el a humort a keresztény egyházak nagy részében, de attól még az újszövetségi történetek is magukban hordozzák a bibliai humor példáit. Gondoljunk csak Nátánáelre a János evangéliuma 1. részéből (43–51). Nátánáel először lehurrogya Fülöpöt, aki lelkesen újszólja el neki, hogy Jézus személyében megtalálta a Messiást. Nátánáel erre így reagál: „Szarmazhat-e valami jó Názáretből?” Ugyanakkor, amikor Jézus azt mondja később neki, hogy „Íme, egy igazi izraelita, akiben nincs álnokság” – rögtön elcsodálkozik: „Honnan ismeresz engem?” – kérdezi az „önéretes” férfi.

Jézus megszólítása és a beképzelt későbbi tanítvány válasza újra az ironia nyelvén szól számunkra: ilyen az ember, és ilyen vagy te is. A másik oldalon pedig ott van a türelmesen és mosolyogva szerető Isten. Ugyanerre mutat rá a tanítványok reakciója is Jézus házassági elválásról szóló tanítása és ennek hatása kapcsán a Máté evangéliuma 19,1–12. részben. Amikor Jézus kijelenti, hogy aki elbocsátja feleségét, a paráznaság bűnét kivéve, maga is házasságtörést követ el, a tanítványok ahelyett, hogy teljesen természetesnek vennék ezt a tanítást, zavartan egymásra néznek, majd ezt mondják Jézusnak: „Ha ilyen a férfi helyzete az asszonynyal, akkor nem jó megházasodni.”

A tanítványok „mi” vagyunk mindannyian. Ha ezt felismerjük, akkor a bibliai humor elérte célját: az ironikus történetek önironiává válhatnak. Az önironia és a biblikus humor összekapcsolódás érzékletes példáit szolgáltatja számos zsidó vicc. A viccek alanya ismét „mi”, az „emberek” és tökéletlenségünk, szemben Isten tökéletességével és hosszantűrésével. Az egyik vicc így szól erről:

Isten népe az egyiptomi kivonulás után bolyong a pusztában. Közben Isten elérkeztnek látja az időt, hogy átadja az emberiségnek a parancsolatokat. Felkeresi az egyiptomiakat, és elmondja, hogy szeretné, ha elfogadnák a parancsolatokat. Kéri az egyip-

tomiak, hogy mondjon egyet a parancsolatok közül: – Ne paráználkodj! – mondja az Úr. – Köszönjük, akkor nem kérjük! – mondják erre az egyiptomiak. Felkeresi Isten a kánaánitákat, és nekik is felkínálja a parancsolatokat. Ők is kéri, hogy mondjon egyet: – Ne ölj! Ezt meghallva ők sem kérnek belőle. Végül felkeresi választott népét, és újra elmondja, hogy itt vannak a parancsolatok, amelyeket rá szeretne bízni egy népre, hogy minden ember felé eljuttassák azokat. Erre megkérdezik Izráel fiai: – És mennyibe kerül? – Ingyen van. – Akkor tízet kérünk!

Az önirónia tárgya lehet a közösség és az ember kapcsolata is, azaz ahogyan kellene egymáshoz viszonyulnunk, és ahogyan ehelyett ezt a mindennapokban megtapasztaljuk. A humor ennek belátásában is segítségünkre lehet: A humor a nem éppen vidám élethelyzeteknek, gyülekezeti állapotoknak is tükrö lehet. A nevetéssel együtt így a helyzetünkkel való szembenézés is valóságos lehet. A zsidó közösségeket csakúgy, mint a keresztyén gyülekezeteket érinti a tömeges szekularizálódás folyamata. Mind zsidó, mind keresztyén környezetben találkoztam egy azonos vicc variációjával, amely ezt az állapotot jeleníti meg, csak a zsidó viccben bár-micvórol, a keresztyén viccben konfirmációról van szó.

Két zsidó találkozik a Dohány utcában. Kérdezi az egyik a másiktól: – Ismered te a Kohnt? – Nem. – És a Grünt? – Akkor már inkább a Kohnt! A vicc keresztyén változata így hangzik:

Tanakodik a lelkész és főgondnok, hogy a templom padlásán nagyon elszaporodtak a galambok. Gondolkodnak erősen, hogy hogyan találjanak megoldást az eltávolításukra. A főgondnok egyszer csak a fejéhez kap és azt mondja: – Kitaláltam! Konfirmáljuk meg őket, és holnap már egy sem lesz itt belőlük.

Az önkritikához bátorság kell. A humor által nyíltan, szókimondóan nézhetünk szembe hibáinkkal anélkül, hogy átmennénk magunk vagy mások maracangolásába, megbánásába. A biblikus humor ugyanis sohasem másokon nevet. Nem gúnyol. Ahogyan Istent sem figurázza ki, úgy a felebarátot, a másik embert sem bántja.

Végül lássunk egy rövid részletet a jelen-

kori keresztyén humor egyik legismertebb szerzőjétől, Adrian Plasstól. A következő öszszefoglalt részlet a *Kegyves kétbalkezes viszsztatér* című könyvből származik, amely az eddig írtakat is összegzi számunkra:

„Jézus elküldi a tanítványokat az »aratásba«, hogy hirdessék Isten örömhírét az embereknek, és felszólítja őket, hogy ne köszöntsenek senkit az úton, és ne vigyenek magukkal erszényt, zsiüttyót és sarut sem. Ekkor az egyik tanítvány így kezd akadékoskodni: »Uram, amikor te sarut emlegetél, végüük azt mi általános definíciónak, mely vonatkozik mindenemű lábballire, avagy csupáncsak a sarut érted vala alatta? Annakokáért kérdezem én eme dolgot, lévén van énekiem egy pár kitűnő túrabakancsom, mely nagyszerű azon cél bevégzésére, amelyre te küldesz engem.« Ezt követik – egymás szavába vágva – a tanítványok további problémázásai a lábukon lévő bőrrétegről, arról, hogy ki kivel menjen vagy ne menjen párban a küldetésre, majd újra az kerül terítékre, hogy mit vihetnek magukkal missziói útjukra. »Egyik megkérdeze, magával vihetné-e személyes toaletjtét, mely nagyszerűen elfér köpenye zsebében, melyet édesanyja varrott rája. Egy másik engedélyt kére egy kis plüssállatka magával vitelére, mely nélkül nem érzé magát biztonságban, míg egy másik arról kérdeze, hogy ha az Úrral magával találkozna az úton, akkor Őt sem kell üdvözölnie? Ezeket pedig számtalan ostoba kérdés követé vala.« Mindezeket végighallgatva végezetül »Jézus sóhajta egyet, és elmosolyodván magában mondá: Rendben, vegyetek le mindent a lábaitokról! Kezdem előlről az egészet...«

Ezt a történetet az író főhőse kapja üzenetként fiától, miután a szerző teljesen elbizonytalanodik Istentől kapott feladatával kapcsolatban, úgy érzé ugyanis, hogy képtelen arra, amit Isten rá bízott, írásainak felolvasásán keresztül beszélni másoknak Isten Országáról. A humoros üzenet azonban ráébreszti arra, hogy kicsoda Isten és kicsoda ő: „Nagyon felvidított – írja –, és nagy bátorsággal töltött el, amit tegnap Geraldtól olvastam. Teljesen igaza van. Azért vagyok alkalmas, hogy Istenről beszéljek, mert én is csak egy közönséges ember vagyok. Furcsa, most én is csak jobban tudom értékelni ezt a körülményt, mint általában.”

Isten kegyelméből sokat neveltünk Sátoraljaújhelyen közösen, és külön a szobákban is. Istennek nagy humora van és örül a mi örömünknek. Néhányat közreadunk, amikről tudomást szereztünk.

✿ Jó volt hallani, hogy a foci pályán szinte mindenki így szurkolt: Hajrá Fasor! Hajrá Fasor!

✿ Sokak döntése alapján „A leghumorosabb csoportbemutató díját a kisovis csoportban szolgálók kaphatják, akik mindenki előtt eljátszottak egy vasárnapi ovisfoglalkozást.

✿ A szombati családi vetélkedő is örömet okozott a résztvevőknek: Például öt percig nevetett a csoport, mikor krumplival kellett egy üveget hajtaniuk. A jól összeállított állomásokon sokat szórakozott minden csapat. Másik beszámoló szerint: Két fiatal beállt egy idősek által alkotott csapatba, és közösen végtelenül jól érezték magukat minden feladat során. Többször kellene együtt lennünk így, több generációnak – mondják. Végtelenül humoros helyzetek adódtak a tapasztalatkülönbségekből, és felejthetetlen volt együtt ügyeskedni, olykor ügyetlenkedni!

✿ Nézni a gyerekek örömét, hancúrozását a medence mellől.

✿ A kirándulás előtt egy idős testvér megkérdez egy 4 éves kislányt: Te is jössz túrázni? Ő pedig ezt válaszolja: Én nem túrázni megyek, hanem kirándulni.

✿ Egy gyerekben keveredett a hallott „pavilon” szó és a tanult babilonos történet. Ezt kérdezte: „Anya, mi hányas Babilonban lakunk?”

✿ Egy feleség meséli: Férjem medencefelügyelő volt egyik napon. A beérkező fürdeni vágyókat megkérdezte: Tudtok úszni? A válasz: Igen. Férjem megkönnyebbülten válaszolta: Remek, mert én nem tudok.

✿ Két középkorú testvér beszélgetése: Hoztam a tollast. Szeretsz tollasozni? Válasz: Szeretek, de most már megmostam a fogamat. (Gondolkozás, vajon milyen összefüggés van a kettő között?) Majd megkérdezi: Te, jól értted, amit kérdeztem? Igen, azt kérdezted, hogy szeretem-e a túróst...!

✿ Egy kárpátaljai testvér mesélte: Mivel úszni nem tudok, de a medencének nem tudtam ellenállni, belementem, és sétáltam a vízben. Egy aranyos kisgyerek megkérdezte az édesapját: Apa, ez nem járda, akkor miért itt gyalogol a néni?

✿ A „Biblia és humor” szemináriumon a szélvihar. Ez Isten humora volt. Most seprő nélkül is lehet röpülni – állapította meg egy résztvevő.

✿ Egy csoportbeszélgetés humora volt Pálhegyi Ferenc egyik mondása, aki szerint: nem azt mondja a Biblia, hogy boldogok a házások...!

✿ Középkorú hölgyekből álló szoba lakói számoltak be így: annyit nevtünk a hét során, mint régen a kollégista társainkkal! Például azon is, hogy a szobánkkal szemközti WC-csésze eltört, ezért használni nem tudtuk, így egymásnak drukkolunk, ahogy a zuhogó esőben az udvari WC-hez, mosdóhoz szaladgáltunk.

✿ Egyik testvérünk csütörtökre megtalálta a csoportját. (Később kiderült, hogy egészségügyi okok miatt.)

✿ Egy két éves fiúcska mászik a zászlórúdhhoz, fel is ér az alapzat tetejére ügyesen. Apja azt mondja neki: Meg ne lássam még egyszer! Fiú: Meglátod pedig még! (Úgy is lett.)

✿ A házukhoz legközelebb eső női WC mellett közvetlenül volt egy sormosdós férfimosdó. Oda mi, asszonyok is bejártunk kezét és fogat mosni. Két 8-9 év körüli kisfiú őszinte megdöbbenéssel fogadta, mikor beléptem, és teljes férfiúi öntudatukkal meredtek rám, és őszinte felháborodással mondták: De hát ez egy férfimosdó!!! Mit tehettem? Elnézésüket kérve kisomfordáltam.

✿ Véletlenül bezárta a szobatársa Margit nénit, aki a szemináriumi szolgálatára készült. Azt mondta, hogy egy kis csendre vágyik. A szobatárs csendben kiment a szobából, és véletlenül kívülről rázárta az ajtót. Mikor negyed négykor visszajött a szobába, Margit néni derűs mosollyal fogadta: Hallottam, hogy bezártad, de nem tudtam eldönteni, hogy véletlenül, vagy meg akartál védeni, hogy ne zavarjanak a felkészülésben. (Gondolataiban az utóbbit választotta.)

✿ Egyik kisgyereknek megsérült a karja, aki, hogy érzékeltesse mindenkivel, mennyire fáj neki, hosszabb ideig elkezdett sántítani.

✿ A városi templomban élvezhettünk szombat este egy gyönyörű hangversenyt. A karnagy úr mindannyiunknak nyugodalmat jó éjszakát kívánt az alkalom végén. Egy testvér megjegyezte: Na, most rögtön? Hiszen úgysem aludtam még templomban!

✿ Egy három éves kisfiú mondata apukájához a hét végén: Apa, kérlek, intézd el, hogy a hét tovább tartson!

A LEGUTÓBBI HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

- **Június 20-án:** A Julianna iskola tanévzáró ünnepségét, és a 8. osztályosok ballagását istentiszteletünk keretében tartottuk meg. Az iskola épületében a nyár folyamán komoly felújítási munkálatok zajlottak, nagyobb lett például a tanári szoba.
- **Augusztus 2–8-ig:** Gyülekezetünk aprajával-nagyjával, 419 fővel közös csendeshétre mentünk Sátoraljaújhelyre.
- **Augusztus 11-én:** A bibliára keretében a sátoraljaújhelyi fotókból vetítettünk, és lelki morzsákat szedegettünk.
- **Augusztus 29-én:** Ünnepi istentisztelet keretében nyitottuk meg templomunkban az új tanévet a Julianna iskola és a Csipkebokor óvoda pedagógusaival, diákjaival, kisgyermekkel a gyülekezet közösségében.
- **Szeptember 5-én:** A fasori zenés áhítat keretében a Duna Szimfonikus Zenekar tagjaiból alakult vonósnégyes adott hangversenyt. Igét hirdetett Pataki András Dávid lelkipásztor, aki Németországból visszatért gyülekezetünkbe, a lelkési szolgálatába.
- **Szeptember 6-án:** A Károli Gáspár Református Egyetem tanévnyitója volt templomunkban.
- **Szeptember 12-én:** Egyházközségünk választói közgyűlést tartott, melyen 9 pópresbitert, és építésiügyi gondnokot választottunk meg tisztségük betöltésére.
- **Szeptember 13-án:** Gyülekezetünk küldöttsége Papendrechtbe utazott, ahol a holland testvérgyülekezetünkkel közös csendeshetet tartottak.
- **Szeptember 14-én:** Látogatást tett a Julianna iskolában *Szászfalvi László* református lelkész, a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium egyházügyi, nemzetiségi és a civil kapcsolatokért felelős államtitkára.
- **Szeptember 18-19-én:** A Kulturális Örökség Napjain Pálúr János orgonaművész és gyülekezetünk fiatal zenészei adtak hangversenyt.
- **Szeptember 24-én:** Meglátogatta Csipkebokor óvodánkat, illetve gyülekezetünket Tarlós István, a Fidesz főpolgármester-jelöltje, Pelczné dr. Gáll Ildikó, a Fidesz alelnöke, európai parlamenti képviselő, illetve Rónaszékiné Keresztes Mónika, a VII. kerület fideszes országgyűlési képviselője.
- **Szeptember 25-én:** Női csendesnapot tartottunk, melynek témája az imádság volt.

ÚJ SZÍN A TORONYBAN

A csúcsára állított hat méter magas háromszög milyen színű legyen? Merész? Vagy csak bársonyosan bordó? Erre az igen nehéz kérdésre frappáns választ talált ki a Mosoly-ifi. Fessünk ki körülötte, és akkor mindjárt elválík, milyen szín illene oda! Így is lett. Június: iskola- és házfeladat-mentes napok – tökéletes az időzítés. Kell pár vödör festék, két srác, aki elhozza a nagylétrát a szomszédból, és már kezdődhet is a felújítás a Toronyban! Ha pedig padlósiszolásról van szó, jó, ha van a háznál egy építésmérnök is... az éjjelig tartó lakkozáskor jólesik leülni a friss, tiszta padlóra.

A „nagyüzem” előtti utolsó simításokra augusztus végén került sor. Hála az áldozatkészségnek, új székek és asztalok várják az ifiseket és felsős gyerekeket. Még néhány IKEA-csavart kell utána húzni, és kész is! Jó volt együtt csinálni... Már csak a képereteket várják, hogy nyári táborok, kedves emlékek elevenedjenek meg az üveglapok mögött – hozzatok néhány fényképet!

(☺)-ifi

PÓTPRESBITER-VÁLASZTÁS

A Budapest-Fasori Református Egyházközség közgyűlése szeptember 12-én az istentisztelet után választói közgyűlést tartott, amelyen 9 testvérünket pópresbiternek választott, illetve Nyikos László presbiter testvérünket megválasztotta építésügyi gondnoknak. A szavazás törvényes, érvényes és eredményes volt. Az alábbiakban új pópresbiterünket mutatjuk be.

BERZSÁK ZOLTÁN

42 éves, nő, 4 gyermek édesapja. Feleségével, Krisztinával 14 éve házasok. Budapesten, a XI. kerületben laknak. Okleveles építésmérnök, vezető tervező.

A 4 plusz építész stúdió munkáját irányítja. 2005 óta járnak családjával a fasori közösségbe. A gyülekezet építési ügyeinek szervezésében vállalt aktív szerepet, segít a Harangszó szerkesztésében.

BRUCKNER LÁSZLÓ

42 éves, nő, 4 gyermeke van. Gyógypedagógus, 20 éve dolgozik az értelmi fogyatékos fiatalokért. Egy fővárosi szakképző iskola igazgatóhelyettese, az

ELTE Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Karának tanára. A kelenföldi református gyülekezetben az ifjúság körében szolgált feleségével, Szilviával együtt. A katechéta képző elvégzése után a hittanoktatásba is bekapcsolódott. 15 éven át volt presbiter, majd missziói gondnok. 2005-től családjával együtt gyülekezetünk tagja. A pároskörben szolgál, a Mosoly Ifi vezetője. Tagja a Julianna iskola igazgatótanácsának.

GURZÓ JÓZSEF

Negyven éves, 8 éve él házasságban feleségével, Mónikával. Két gyermekük van. A BME Villamosmérnöki Karának híradástechnika szakán végzett okleveles villamosmérnöként 1995-ben. 14 éve dolgozik az informatikai szektorban tevékenykedő Evosoft Kft.-nél szoftverfejlesztőként, projektvezetőként. A Fasori Információs Misszióban szolgál a templomi hangosítás, hangfelvételek készítése, és a honlapunk fejlesztése területén.

KAJÁRI ZOLTÁN

31 éves, 2001-ben végzte el a Pénzügyi és Számviteli Főiskolát közgazdászként. Jelenleg informatikusként dolgozik. Feleségével, Anikóval és két

gyermekével Bagon él. 2002-ben kerültek a fasori gyülekezetbe. Szolgálati területe a Fasori Információs Misszió keretén belül a hangosítás és az igehirdetések CD-re másolása. A Tahi tábori takarítónapok lelkes „látogatója”.

**DR. KISS IMRE
LÁSZLÓ**

Makón született 1962-ben. Először trombitálni tanult, majd 1988-ban az Eötvös József Tanítóképző Főiskolán tanító-népművelő diploma

matát szerzett. A JATE Állam- és Jogtudományi Karán doktorált. Jogi szakvizsgát tett 1999-ben. 30 éve nős, felesége, Zsuzsanna ügyvéd. Három felnőtt korú gyermekük van. 1998 óta élnek Budapesten. A főváros közigazgatási hivatala törvényességi főosztályának ellenőre volt, 1999-ben saját ügyvédi irodát nyitott. Jogi tanácsokat adnak, segítik a gyülekezet jogi ügyeinek intézését.

MAGAI MARGIT

Enyingen született 1955-ben. Zuglóban él, egyedülálló. 1979-ben a Szombathelyi Tanárképző Főiskolán végzett, okleveles könyvtáros, magyar nyelv és

irodalom szakos általános iskolai tanári diplomát szerzett. 1992-ben a Református Teológián általános iskolai hitoktatói képzést is kapott. Húsz évig a kaposvári megyei könyvtárban dolgozott gyermekkönyvtárosként, 1995-től Budapesten, a Bethesda gyermekkórházban pedagógus, katechéta, gyermek-lelkigondozó. A Fásorban a gyermekek között szolgál.

38 éves, matematika-informatika tanár, egy budai általános iskola és gimnáziumban tanít 14 éve, emellett egyéni vállalkozóként rendszergazdai tevékenységet is folytat. Feleségével, Edittel négy éve kötöttek házasságot, a XI. kerületben élnek. A felnőtt ifiben hamar megtalálták a helyüket, két évig a közösség vezetése is rájuk bízott. A pároskör tagjai.

KOVÁCS LÁSZLÓ

Jászberényben született, 43 éves. Nős, feleségével, Viktóriával három gyermeket nevelnek. Végzettsége szerint református teológus, könyvtár-informatikus és mérnök informatikus. Az Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum informatikai osztályán dolgozik, ahol rendszerfejlesztő, rendszergazda, webmester. Teológusi végzettségét a gyülekezet közösségében használja. Gyakran szolgál egy-egy bibliaórán, úrvacsora alkalmával. Egy imaköri csoport igei szolgálatát végzi.

NÉMETH KÁLMÁN

Negyvenéves, feleségével Zitával és három gyermekével nyolc éve jár a fásori református gyülekezetbe. Október 1-jén született meg negyedik gyermekük. Zuglóban élnek 15 éve. Először villamosmérnökként, majd közgazdászként végzett. Jelenleg a Magyar Telekom Nyrt. nagyvállalati üzletágánál dolgozik közgazdászként. Feleségével közösen a gyermekek között szolgálnak, sportprogramokat szervez.

SÓLYOM CSABA

IMAKLINIKA

Asszony csendesnap a Fasorban

„Boldogok, akik gondolkodnak, mielőtt cselekednének, és imádkoznak, mielőtt gondolkodnának. Mert kevesebb csalódás éri őket.” (Dr. Gyökösy Endre)

Én is ezt tettem, mielőtt hozzáfogtam ehhez az íráshoz. Imádkoztam. Ebben volt nagy segítségemre a szeptember 25-i fasori asszony-csendesnap, amely az imádságról szólt. Somogyiné Ficsor Krisztina és Komlói Erzsébet lelkészek arról szóltak, hogyan és miért jó imádkozni az Úrhoz. Sokat épülhettünk Tolnayné Csattos Márta délutáni szolgálatából, biznyságtételéből. Az alkalmon megközelítőleg százhusz nőtestvéremmel együtt vettem részt. A Fasorból és más gyülekezetekből egyaránt jöttek hozzánk. Csodálatos munkája ez az Úrnak.

Felvezetésként a gyülekezet zenészeinek kíséretével szebbnél szebb énekeket énekelünk. Ezután Somogyiné Ficsor Krisztina a Mt 20,20–28-at olvasta fel, és Salomé (Zebedeus fiainak anyját) hozta elénk példának. Ő – aki hívó asszonyként szerette volna biztonságban tudni fiait – bátran, bizalommal fordult Jézushoz, és mégis elutasítást kapott, mert kérése önzés volt. A csendesnap arra tanított, hogy mi ne kövessük el ezt a hibát, és hogy tudjuk, mit és hogyan kérjünk imádságainkban.

Komlói Erzsébet „Imaklinikáján” megmutatta, hogy a Salomééhoz hasonló, rosszul beidegződött imádkozásunkat hogyan lehet „tudatosan” kijavítani. Imánk elsősorban tiszteletteljes, és bizalmas beszélgetés a mi mennyei Atyánkkal, de az Úr Jézus is arra tanított (Mt 6,9 „*Ti azért így imádkoztatok...*”), hogy imáinkban dicsőítsük az Urat, adjunk hálat neki, valljuk meg előtte bűneinket, és az Ő akaratát keresve (és nem önzéssel) bátran

kérjünk tőle. A délelőtti előadások után a Julianna iskola ebédlőjében a férfi testvérek ebédrel várták a lányokat, asszonyokat. Köszönjük a férfiak áldozatos munkáját!

REMENYIK SÁNDOR

Gondolatok az imádságról

Ma oly sok kérdés tépett, szaggatott.
És egyre sem jött mentő felelet.
Testvér, Te hogy gondold ezeket?
Miért imádkozol?...

Hogy kiért, tudom: gyermekeidért,
És apjokért, a Te jó uradért,
Minden testvéredért,
És magadért legutolsó sorban.
De miért, de miért?

Hiszed, hogy aki ott fenn sátoroz,
S a világokat tengelyük körül
Forgatja örök-egy forgással,
Akihez a Te imádságod szárnyal:
Mi kicsiny dolgainkat számon tartja?
Mit tudod Te, mit tudom én,
Mit tudjuk mi, mi az Ő akaratja!...
Amit elvégzett, meg kell hogy legyen,
Változtat-e azon ima, fohász,
Imádkozzál bár völgyben, vagy hegyen,
Vagy tenger fenekén?...

Ó, de úgy-e a remény, a remény?
Vagy talán Te is úgy imádkozol,
Mint én, mint én?
Hitetlenül, süketen és vakon,
Csak, mert valamit még próbálni kell,
S mert mást nem tudok, hát imádkozom,
Mert különben a szívem megszakad.
Ó, tudom, Te nem így imádkozol
Az érzéketlen csillagok alatt.

A délutáni csoportbeszélgetéseken kérdésekre válaszolva meg tudtuk beszélni az imádsággal kapcsolatos napi örömeket és nehézségeket. Nagyon tanulságos volt a mindennapi életből hozott példákat hallani, és egymást bátorítani ötletekkel, javaslatokkal. Az előadások és a csoportbeszélgetések segítettek a saját imaéletemet is átgondolni. Régen is imádkoztam, de csak úgy, a magam módján, főleg, ha baj volt. Kértem, ahogy Salomé is kért, kezdetben élő hit nélkül. Hívőként is előfordult, hogy bár nem tudatosan, de imádságomban az általam jónak vélt megoldást vittem az Úr elé, nem pedig magát a problémát. Türelmetlen voltam, nem vártam, azt kértem, hogy állítson meg, ha rossz irányba megyek. Nem figyeltem rá, de Ő nem állított meg, engedte, hogy menjek a magam feje után. Tanítás lett belőle, a végén jöttem rá, nem így kellett volna. Lassan megértem, hogy én nem használhatom Őt, viszont nekem öröm, ha Ő használhat engem. Mert „az Isten dicsőségét kell keresni. Ez az imádság lényege! A jól imádkozó ember Isten dicsőségéért és felebarátaiért imádkozik” – hangsúlyozta Somogyiné Ficsor Krisztina.

Korábban csak magamért imádkoztam, és sokszor csak egyedül, pedig Jézus arra is bátorít, hogy ne csak egyedül, hanem mások-

kal is imádkozzunk (Mt 18,19). Ma már a párommal tudok közösen imádkozni, de mások előtt még nehezen megy. Jó volt itt, a csendesnapon is hallani, hogy nincs miért kellemtlenül éreznem magam, hiszen – ahogy a csoportbeszélgetésen a vezetőnk mondta – Istenhez imádkozunk, és nem egymásnak. Az előadáson az is elhangzott, hogy mi is megkérhetünk másokat, hogy értünk imádkozzanak (Róm 15,30). Bár én nem is kértem, mégis voltak napok, mikor értünk is imádkoztak a gyülekezet tagjai. Nagyon nagy öröm volt ez számomra, mikor meghallottam, hogy gondoltak ránk.

Uram! Hálát adok neked azért, hogy magadhoz hívtál, hogy gyermekeddé fogadtál, és hogy imádkozhatom hozzád. Sokszor kértelek, hogy taníts imádkozni, és rövid idő elteltével itt ülhettem a Faszorban, a csendesnapon, ahogy kértem. Köszönöm, Uram, hogy meghallgattad a kérésemet! Köszönöm neked ezt a napot, köszönöm neked a lelkipásztorokat, a szolgálókat, és az egész gyülekezetet. Kérlek, áldd meg mindazokat, akik ezen a napon részt vettek, és Szent Lelked által segíts meg minket, hogy minél közelebb kerülhessünk hozzád. Ámen.

Vajnai Gabriella

CSIPKEBOKROSOK

Kislányom hároméves korától jár a fasori gyülekezet által fenntartott Csipkebokor Református Óvodába. Így napról napra nyomon követhetem szülői szemmel az óvoda fejlődését. Az intézmény 2008 szeptemberében nyitotta meg kapuit 72 gyermekkel, három csoportban, és már működésének második esztendejében több mint 60 gyermeket kellett elutasítania, helyhiány miatt! A 2010/2011-es tanévet 78 gyermekkel indítja az óvoda.

Megnyitása óta az óvoda jelentős fejlődésen ment át, folyamatosan szépül és bővül. Az első esztendőben felszerelték az óvodát, és kiépítették mindegyik csoportszobában a galériát. Az idei nyár folyamán készültek el a matracokat tartó szekrények, amelyekre az óvoda pályázat útján nyert támogatást. Sajnos a pályázati összeg csak egy részét tartalmazza a teljes összegnek, a másik felét a fenntartó állta. Megoldatlan az óvoda udvarának a helyzete. Az előző óvoda egy kiépített ját-

szóteret hagyott a ház kertjében, melyet a szülők még az óvoda 2008-as indulásakor kitararítottak és rendbe tettek. A kertet azonban a lakóközösség döntése alapján az óvoda csak térítés ellenében használhatja, bár tulajdonrészt birtokol a házban. A gyermekek így egyelőre csak a három közeli játszótérre tudnak kimenni, a Benczúr közbe, a Bajza utcai kis játszótérre, illetve a nagyobbak a Városligetbe. Ez némileg megnehezíti az óvónénik és dadusok munkáját, mert minden alkalommal a kötelező játszótéri játékok mellett enni-innivalót, kötszert is magukkal kell vinniük az esetleges sérülések ellátására, nem is beszélve a nagy forgalmú úttesteken való átkelésről. Így az óvodások csak a délelőtti órákban tudnak kint lenni, a délutáni séta helyett a teraszt veszik birtokukba az uzsonna után.

Az óvodában családias és nyugodt légkör uralkodik. A dadus és óvónénik az esetleges családi problémákat, konfliktusokat

Szeptember 24-én meglátogatta Csipkebokor óvodánkat és gyülekezetünket Tarlós István, a Fidesz főpolgármester-jelöltje, azóta Budapest megválasztott főpolgármestere (bal oldal), Pelczné dr. Gáll Ildikó, a Fidesz alelnöke, európai parlamenti képviselő (balról a harmadik), illetve Rónaszékiné Keresztes Mónika, a VII. kerület fideszes országgyűlési képviselője (jobb szélén).

egyénre, gyerekre szabottan kezelik. A szülők ismerik egymást, közös levelezőrendszeren keresztül kommunikálnak egymással, közös programokat is szerveznek, óvodán kívül is tartják a kapcsolatot egymással. Emlékeztetsek az óvodai tavaszváró vidám napok, amikor nemcsak az ovisok, hanem az óvóné is színes jelmezbe öltöznék, a gyermekek nagy öröme. A felvételeket sok szülő rögzíti, melyeket mindenki megkaphat a közös levelezőrendszeren keresztül. Volt olyan eset is, amikor egy lelkes apuka csak azért jött be az óvodába, hogy az év végi szereplését a cso-

portnak rögzítse, bár gyermeke aznap nem szerepelt, mert betegen feküdt otthon. Az óvodai iroda ajtaja folyamatosan nyitva áll. Hol egy szúnyogcsípést kell bekenni, hol egy lázas gyermek kérezkedik a bent tartózkodó felnőtt ölébe, míg érte nem jönnek, hol csak egy nedves orrocskát kell megtörölni, könynyeket kell felszártítani. Isten adjon sok erőt az óvoda fenntartójának és munkatársainak, hogy tovább folytathassák áldozatos munkájukat. Mint szülő, csak ajánlani tudom a Csipkebokor Református Óvodát!

Csibi Kinga

A FASORI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÖRÖMMEL FOGAD ADOMÁNYOKAT!

A lelkeszi hivatalban bárki bármilyen célra befizethet adományokat. Csekken és banki átutalással is lehet fizetni az alábbi célokra és számlaszámokra:

1. Gyülekezet javára: Budapest Fasori Református Egyházközség:
11707024-20344003-00000000
2. Julianna iskola javára: Szabó Imre Alapítvány: **11707024-20304014-00000000**
3. Csipkebokor óvoda javára: Csipkebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítvány:
10702019-48081403-51100005
4. Orgonaépítés céljára: Fasori Orgona Alapítvány: **11707024-20403144-00000000**

Jeruzsálemi falépítők

Gyülekezetlátogatás Hollandiában

A Fasorból maroknyi kis csapat indult útjára szeptember 13-án Hollandiába, hogy egy hetet töltsön a papendrechtli református gyülekezet tagjaival. Nagy csodának és ajándéknak tartom, hogy e kis csapat tagja lehettem.

Ha falépítésről van szó, legtöbbünknek negatív kép jut eszünkbe. Olyan falak, melyeket magunk köré építünk, amik elválasztanak egymástól, vagy éppen Istentől. Szeretnénk, ha ezeket a falakat Isten ledöntené, és szabadná tenne minket, hogy készek legyünk mindenféle kötődésre és kapcsolatra. Ám gyülekezetünk néhány tagjának a hollandiai héten egy teljesen más megvilágításban tűnt fel egészen pontosan Jeruzsálem városának fala.

A két gyülekezet már hosszú évek óta épít közösséget egymással, legutóbb két éve töltöttek el Biatorbágyon egy közös csendes hetet. Fél füllel többször hallottam már a holland szót itt-ott a Fasorban, és tudtam, hogy a Julianna iskola is holland támogatásból épült, ezért neveztek el a holland királynőről. De nem nagyon tudtam elképzelni, hova tenni, mit jelent egy határokon túli gyülekezettel

kapcsolatban lenni. Egészen addig, míg Lux Feri és Éva felvilágosítottak, hogy nem valami képzeletbeli gyülekezetről van itt szó, hanem nagyon is létezőről. E látogatásnak pedig kicsit más volt a célja, mint az eddigieknek, tudniillik az, hogy a fasori gyülekezet különböző szolgálati területeinek képviselői találkozzanak a papendrechtli gyülekezet szolgálóival, és tapasztalataikat megosztva a jövőben esetleg szorosabbá fűzzék a két gyülekezet kapcsolatát, együttműködését. Tanuljunk és épüljünk egymás által, különösen a szolgálatot szem előtt tartva. Így a Fasor különböző csoportjai, a nagyobb és kisebb ifjúsági kör, a női kör, a Julianna iskola, a szeretetszolgálati csoport, az információs misszió, a felnőtt kör képviselői, aktív szolgálói, és a gyermekmisszió egyik tagjaként én, sok kérdéssel és izgalommal néztünk az út elé.

Ahogy megérkeztünk Papendrechtbe, nagy szeretettel vártak minket kint, a templom bejáratánál holland testvéreink. Családoknál laktunk két-három fős csoportokban, így a holland családi életbe is betekintést nyerhettünk. Nagyon megkapó és átélő volt

az a szeretet, gondoskodás és törődés, ahogy előkészítették és megszervezték a hét minden egyes pillanatát.

Vegyük ki a zsebünkől a kezünket és kulcsoljuk össze!

Dél előtt és este istentiszteletek keretében tanulmányoztuk közösen Nehémiás könyvét, majd csoportbeszélgetéseken osztottuk meg egymással gondolatainkat, tapasztalatainkat. Olyan jó volt, ahogy Isten e könyvön keresztül csodálatos párhuzamokat mutatott nekünk Jeruzsálem falának építése és a gyülekezeti élet között.

A sok gondolatból, melyeket hazahoztam az útról, szeretnék most megosztani néhányat. Tényleg csak válogatás ez, amolyan ízelítő, mellyel remélem, kedvet csinállok Nehémiás könyvének további tanulmányozásához.

Nehémiás elszomorodott, napokig sírt, és bőjtölve imádkozott, mikor megtudta, hogy Jeruzsálem fala romokban hever. Az Úr elkészíti, hogy a király elengedje Nehémiást, aki munkába áll. Isten tervének részese, hordozója lesz, ami nem más, mint a fal rendbehozatala.

Megszégyenülve döbrentünk rá sokan, hogy egy nevekől álló lista – ami nem csak itt szerepel a Bibliában, és amit olyan könnyen átugrunk – milyen sokat tud mondani! Hogy a Bibliába egy szó sem került be véletlenül, mindennek helye és célja van. A nevek felsorolásából kitént számunka, hogy Jeruzsálem falát különböző emberek építették, akik jóformán mindenben különböztek. Életkorban, társadalmi helyzetben, szakmában egyaránt. Voltak ott főpapok, kézművesek, lévíták, előkelőségek, ötvösök, gyógyszerészek és nők egyaránt. Mindenki együtt épített, szorosan egymás mellett állva. Nem állt senki a másik felett vagy alatt, együtt építették a fa-

lat. Magunkra ismertünk. Körbenéztem, és mi is annyira különbözőek voltunk. De egy volt a feladat. Bár más országból jöttünk, más volt a háterünk, életkorunk egyen-egyenként, de egy volt a cél: Isten gyülekezetét, közösségét építeni, Isten népeként.

Jeruzsálem falának építését a juhok kapujánál kezdtél el az építők. Ez a kapu a templom mellett állt. Megláttuk, hogy igen, ez a középpont. Istenhez kell fordulnunk először, a vele való kapcsolatot kell rendbe tenni és rendben tartani. Isten bekapcsol mindenkit a munkába, a szolgálatba azzal a tudással, azzal a talentummal, ami nekünk van. Ám megerősített minket Isten abban is, hogyha egy szolgálati területre nincs meg bennünk a hozzáértés, gondoskodik arról, és megadja azt nekünk. Ha arra hív Isten, amire azt hiszed, nincs adottságod, megmutatja hatalmát, és megtanít arra, hogy Ő mindenekfelett áll és kapsz tőle hozzáértést. A fűszeresnek és az asszonyoknak, de a gyógyszerészeknek sem volt képzettségük, mégis eredményesen építették a falat.

Mennyire csodadolog és isteni, hogy az Úr ereje a mi gyengeségünkön keresztül érvényesül. De rajtunk múlik, hogy fontos legyen számunkra, amiért felelősséget vállaltunk. Ne csak vállaljuk a feladatot, szolgálatot, bármilyen területén is az életünknek, hanem legyen az a sajátunk.

Ám ahol valami jó kezdődik el, ott megjelenik a rossz is. Jeruzsálem falának építői is hírt kaptak, itt van az ellenség. A mai világban gyakran érezzük úgy, hogy célzott nyilatokat kapunk, pont oda, ahol a leggyengébbek vagyunk. A kérdés az, hogy mit hoz ki belőlünk a támadás: megfutamodunk, vagy mint Jeruzsálem népe, kitartunk, és tovább építjük a falat? Vagy esetleg félbehagyjuk megkezdett munkánkat?

A támadás nem a nemes harc sajátja. A

AZ ÚR NAPJÁN

Különösen jó volt átélni, hogy holland testvéreink hogyan szentelik meg a vasárnapot. Az Úr napján, két istentiszteleten is részt vesznek, délelőtt és délután. S a délelőtti istentiszteletet követően még egy kávéházi együttlétben is erősítik az egymáshoz fűződő kapcsolataikat. Ezen az alkalmon módunk volt egy prezentációs bemutató keretében, képekkel és beszámolóban is közelebb hozni többekhez gyülekezetünket és intézményeinket. Nagy szeretettel és örömmel jöttek oda néhányan az alkalom után, megköszönve az együttlétet.

A fiatalok a templomok első padjaiba ültek, jó volt látni őket, hogyan megtelt velük néhány pad sor. Az ő kezdeményezésükre, meghatározott időnként este 8 óra körül a délutáni igehirdetést megbeszéljük a szolgáló lelkeséssel, közös fórum illetve csoportos beszélgetés keretében. Otlétünkkor is sor került erre. Hálás szívvel tapasztaltuk, hogy milyen sokan eljöttek, még este is, és csatlakoztak hozzájuk idősebb felnőttek is. Nagyon komoly és nyitott szívű fiatalokkal találkoztunk, akiknek sok-sok kérdésük volt gyülekezetünkkel kapcsolatban és láttuk, hogyan vetette el Urunk a folytatás magjait. Külön anyanyelven mégis közös nyelvet beszéltünk. Példa volt számunkra a megszentelt nap, az együttlét.

Sátán elterelő hadművelete, hogy ne a feladattal, a harccal törődj, hanem védekezz! Nézz a feladat nagyságára, és lásd be, képtelen és kiszolgáltatott vagy, mondja a sátán. Igen, egyedül tényleg azok vagyunk. De Jeruzsálem lakói tekintetüket az Úrra emelték. A titok, a fegyver: az IMA. Az állhatatosságuk imádságból fakadt. Olyan jó volt megérteni, hogy mi is a győztes oldalon állunk, ám vigyázni és imádkoznunk kell, mint ahogy Nehémiás könyvében találtuk (Nehémiás 4,3). (Gyermekórákon kis koromban sokat néztem a hímmzett képet a Fasorban: „*Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk.*” Szeretem, hogy Isten belevéste a szívembe).

„Ne bánkódjatok, az Úr előtt való öröm erőt ad nektek!” (Nehémiás 8,10b)

A fal felépítésekor a nép Isten törvényének felolvasását kéri, ami után mindenki sírva fakad. Felszólítja őket ekkor Nehémiás, hogy

ne sírjanak, hanem örvendjenek. A nép megtér, leteszi bűneit, és életük látható fordulatot vesz. Elkezdődik az ünnep. Ebbe az ünnepbe ott, Hollandiában úgy éreztem, mi is bekapcsolódtunk. Nehémiás könyvében úgy olvaszuk, hogy két csapat indult el, egyik jobb, másik bal oldalán a falnak, énekelve, dicsőítve Istent, és a templomnál találkoztak. Mint ahogy mi is elindultunk két országból, és most összetalálkoztunk, ott, Hollandiában. Nagyon tetszett ez a példa, és ez a tanítás. Jeruzsálem népének a templom, maga Isten a kiindulópont (hiszen ott kezdték el építeni a falat) és a végpont is. Az Úr számukra a kezdet és a vég. Ha az ember szíve tele van örömmel, arról mindenképpen beszélnie kell. Az öröm „pletykája” terjed, és fertőz, vagyis vonzza az embereket. Milyen jó lenne nekünk is ezt terjeszteni, ha minket is így átjárna Isten örök öröme!

„Te csak az Istennek országát keresd” – énekeljük a hét utolsó bibliáoráján, meghozzá kánonban, magyar és holland nyelven külön énekelve a versszakokat. Amolyan hidegrázós élmény volt, tökéletesen illeszkedve a falon két irányból jövő, és Isten házában találkozó csapatok példájához. Csak mosolyogtunk egymásra.

Nemcsak a holland–magyar kapcsolatok épültek, hanem a két gyülekezeten belül is szorosabbá váltak a barátságok, beszélgettünk, időt töltöttünk egymással. Együtt sírtunk és együtt nevtünk. Azért volt ez különleges a számomra, mert olyan emberek fájdalmait és örömeit éreztem át, akiket nem ismertem, csak pár napja. De ott volt a kötelék köztünk. Néha olyan gyorsan elhadarjuk a másíkról, hogy igen, testvérem az Úrban. De milyen jó érezni ennek a csodáját! Bár különböző nyelvet beszélt a szánk, a lelkünk ugyanazon a nyelven szólt egymáshoz.

A bibliáorákon kívül az Úr rengeteg öro-

möt, kalandot, és teljesen bizonyos, hogy feledhetetlen élményeket adott. Katicát és engem egy háromgyerekes család látott vendégül. Vendégszeretettük, családi életük olyan jó példa volt a számunkra! Sok mély és őszinte beszélgetés után nagyokat nevtünk együtt. Esther, az anyuka bemutatta nekünk a gyülekezet gyermekmisszióját, ami nagyon érdekelt minket. Remélem, a jövőben nem csak imában hordozzuk, hanem gyakorlati tanácsokkal és ötletekkel segítjük is egymás szolgálátát. Elénekelünk magyarul az óvodás csoportban egyik gyerekénekünk, melynek nagy sikere volt, és több hittancsoport órájára ellátogathattunk. Szeretettel jelentem, hogy a hollandiai gyerekek is tündérek!

Épülő juliannás kapcsolat

Am nem csak a gyerekek, de az ifjúság alkalmán is többen részt vehettünk, ahol a csoportbeszélgetések alatt rádöbentünk, milyen nyitottak, vidámak és őszinték ezek a fiatalok, és mennyire nagyon jó lenne közös ifjúsági hetet szervezni velük! Ahogy megemlégtünk az ötletet, nagyon jól fogadták, az egyik fiú fel is kiáltott, hogy ő lesz az első, aki jelentkezni fog. Kedves ifisek, készüljete, szuper vendégek várhatók.

Az egyik holland református iskola igazgatójával Somogyi Péter, Krisztina és Katica találkoztak, és beszélgettek a Julianna iskolával való együttműködés lehetőségeiről.

Városnézések, nagy biciklizések, közös kávézások, hajókázás és séták alkalmával nagyokat beszélgettünk és nevtünk együtt. Még röplabdamerkőzésre is meghívták a magyar csapatot, ahol bár nem remekeltünk (meg kell jegyezmem, hogy csak pár ponton múltott minden mérkőzés sikere, és a térdem alatti horzsolás a bizonyítéka tettekkészségünknek!), de rendkívül élveztük, még a szurkolást is!

Péntek este ugandai gyermekek koncertjén vehettünk részt, akiket a papendrechti gyülekezet úgy támogat, hogy minden évben vendégül látja a kórust, akik holland családkodnál laknak, és holland iskolába járnak. Ahogy azok a gyermekek énekeltek és táncoltak az Úrnak, számomra, és úgy gondolom, hogy mindenki számára, különleges élmény és lendületet adó volt.

Szombaton részt vehettünk a gyülekezet évet nyitó alkalmán, melyet énekléssel, gyermekdelutánnal és közös vacsorával ünnepeletek.

Két csodálatosan ügyes és áldott fordítónk, Szécsi Sanyi és kedves felesége, Zsuzsi erejükön felül és nagyon kedvesen végezték szolgálatukat, ami láthatóan őket is betöltötte örömmel.

Az utazásunk napján sírva búcsúztunk egymástól. Mint ahogy fogadtak minket, most is a templom előtt integettek a busznak. Abban a reményben, hogy hamarosan találkozunk.

Az Úr csodásan működik. A papendrechti bárkában – így nevezik a templomot – Isten ott volt velünk, tanított minket, és rengeteg ajándékot adott. Imádkozom azért, hogy ezek a kapcsolatok, barátságok, melyek közöttünk szövődtek, megmaradjanak, és egymást imában hordozva, vendégül látva, egymástól tanulva épüljön tovább a fal, Isten dicsőségére. Most már nem a rossz falak jutnak eszembe, ha valaki faléptésről beszél. Jeruzsálem falán dolgozni nagy öröm!

Visontai Dóra

A csendeshét magyar résztvevői voltak: Somogyi Péter, Somogyiné Krisztina, Tolnay Lajos, Tolnay Márta, Toronyi Zsuzsa, Lux Éva, Lux Ferenc, Gurzó József, Gurzóné Mónika, Kajáriné Anikó, Kapuvári Barbara, Nagy Zsombor, Fábíán Katica, Szécsi Sándor, Szécsiné Zsuzsa, Visontai Dóra

Juliannás pedagógusok eskütétele a 2010. szeptemberi évnyitón: Székely Gábor énektanár és Filep Zoltán igazgató-helyettes

„Amíg nem tudunk közösen énekelni, nem tudunk közösen imádkozni sem”

A zene Isten semmi mással nem pótolható ajándéka, amely által megnyílhatunk egymás és Isten előtt – vallja Székely Gábor. Három éve végzett a Zeneakadémia ének-zene tanár, karvezető szakán, idén ősztól a Julianna Református Iskolában tanít. Feleségével együtt a fasori gyülekezet egyik ifjúsági csoportjában szolgál, és együtt vezetik az énekkart is, amely nagy fejlődésen ment keresztül az alapítása óta eltelt néhány évben. Két gyermekük van, Sámuel és Dániel, három és másfél évesek. Székely Gábor azon Isten áldotta emberek közé tartozik, akik kora ifjúságukban jutottak élő hitre. Nem kellett sokáig mellékösvényeken kanyarognia, hogy azután visszatérjen.

– Tudatában van annak, hogy ez mi-soda ajándék?

–Természetesen. Itt nőtem fel a VI-VII. kerületben. Katolikus családba születtem, főgékony voltam a hit dolgai, Isten keresése iránt, de nem jutottam élő hitre. Mi több, tizenévesen buzgóságom mély hitbéli és életválságba csapott át. A feleségem révén kerültem a Fasorba, akivel hatéves korunk óta ismerjük egymást, ugyanabba a zeneiskolába jártunk. Eleinte csak az ő kedvéért járogattam az istentiszteletekre. A megtérésemhez vezető Igét nem itt hallottam, hanem egy másik gyülekezetben: János evangéliumából a szőlőtő és a szőlővessző példázatát. Ebből értettem meg azt, amiről korábban már többen is beszéltek nekem, hogy itt a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatról van szó. Megértettem, hogy ez az én életemben még nem

valóság. Mert ha őszintén ítélem meg, akkor pontosan olyan gyümölcstelen és terméketlen, ami méltó arra, hogy lemetsszék és elégessék. Vágyjni kezdtem arra, hogy termékeny, gyümölcsöző életet élhessek. Megértettem, hogy ehhez először a bűneimtől kell megszabadulnom. Bűnbocsánatra van szükségem, amihez Jézussal kell, hogy kapcsolatba kerüljek. Tizennyolc éves voltam ekkor, és nem volt kérdés, hogy ezután a Fasorba járjak gyülekezetbe. Azóta is ide tartozom.

– Miután összeházasodtak a feleségével, először egy ifjúsági csoportban kezdtek el szolgálni, majd az énekkart vették gondjaikba. Hogyan lett a kicsiny, 5-8 fős magból kiforrott csapat?

– Ez valójában Isten csodálatos munkája. Öt év alatt 20-22 főre gyarapodott a létszám, és ezt a következő években szeretnénk

megduplázni. Onnan indultunk, hogy egy szólamban énekeltük az énekeskönyvi énekeket, tavaly pedig már önálló műsort adhattunk a kórusirodalom legszebb darabjaiból. Egészen látványos fejlődés következett be. Együtt maradt a társaság, sőt, jöttek újak, férfiak, fiatalok is. Az a célunk, hogy a Julianna iskola diákjai is, ha bekerülnek a gyülekezetbe, élhessenek majd ezzel az ajándékkal. Mert nem akkora teher a heti két próba, mint amekkorának tűnik. Sokan azt mondják, hogy nincs idejük, amire azt felelem, hogy ha oda tudják szánni magukat erre a heti két alkalomra, olyan ajándékokban lesz részük, amilyenekre nem is gondoltak volna. A közös éneklés során nagyon sokat lehet gazdagodni, erről az énekkarosok is bizonyosságot tehetnek. Van olyan tagunk, aki rajtunk keresztül került a gyülekezetbe, s jutott élő hitre.

– A tizenéveseket mennyire fogja meg Isten Igéje?

– Ez nagyon szerteágazó kérdés, ami minket is foglalkoztat. Most 17–19 évesek között szolgálunk, és úgy látjuk, sok múlik azon, milyen a családi, az iskolai és a gyülekezeti háttérük. Megítélésem szerint azonban

a legmeghatározóbb mégis az, hogy mit látnak a gyülekezetben. Látják-e azokat az embereket, akiken élőben tapasztalhatják meg Isten lelkeket átformáló erejét? Látják-e, hogy Isten életformáló hatalma és szeretete valóság? És érzik-e azt a befogadó szeretetet, ami miatt jó az Isten által átformált emberek között lenni? A gyülekezet feladata, hogy példát adjon eléjük arról, hogyan kell keresztényként élni, és ideszerezse őket.

– Látják ezt maguk körül? Sokan vannak, akik vasárnap elmennek a templomba, meghallgatják az istentiszteletet, de egymással nem állnak szóba, nem tapasztalhatják meg még a mellettük ülő emberen sem, hogy Isten milyen munkát végzett benne.

– A gyülekezet organikus közösség, ami egyfajta zártságot feltételez, ám emellett nyitottnak is kell lennie. Ez az, amiben fejlődniünk kell. Hogy azokat is, akik még nem tartoznak ide, Istenhez vonzzuk befogadó szeretetünkkel. Legyünk „hegyen épült város”, de olyan, aminek nyitva vannak a kapui, olyan, ami a világ szellemiségét nem engedi be, de a világ embereit igen. Mert ez a feladatunk,

Zenei szolgálat közben Sátoraljaújhelyen

Éneklésre készül a kórus

ezért építi Isten ezt a várost, hogy legyen hová befogadnia azokat, akik vágynak az Ő országába tartozni.

– **Észreveszik a fiatalok ezt a „hegyen épült várost”?**

– Vannak nagyon érett gondolkodású 17-18 évesek, akik tudatos döntés miatt jönnek, és ezt nagy értéknek tartom. Szerintem a gyülekezeten belüli ifjúsági munkának alapvetően két útja van. Az egyik könnyedebb, lazább, fiatalosabb, amely az idehívásra és itt tartásra koncentrál, szélesebb réteget céloz meg, de talán kevésbé érinti meg mélyen a fiatalokat. A másik út elmélyültebb, amelyen kevesebben járnak, akik viszont igen, azok nagyon mélyre jutnak Isten Igéjének a megismerésében. Az a jó ifjúsági munka, amely ötvözi a kettőt. A mi ifjúsági munkánk kicsit eltolódott az elmélyültebb irányba, ami nem baj, mert nagyon sok gyülekezetben éppen ez hiányzik. Meg kell becsülnünk, hogy nálunk van ilyen, viszont a másik utat is építenünk kell. Ha valaki eljön egy alkalmunkra 17-18 évesen, akkor gyakran olyan dolgokkal talál-

kozik, amelyek neki szokatlanok. Nem szokott hozzá ahhoz, hogy rögtön az első alkalommal magáról vagy a hit dolgairól beszéljen. Ott kell lennie bennünk a nyitottságnak, hogy megmutassuk, egyszer mi is a világból jöttünk be. Egyszer mi sem tudtuk, hol kell kinyitni a Bibliát, ha azt mondják, Sámuel első könyve, mi sem tudtuk, mi az, hogy hit, megtérés, vagy mit jelent a Szentlélek által megkereszteltetni. Isten mégis megszólított bennünket. Meg kell tanulnunk mindezt a fiatalok nyelvén elmondani, és ebben éppen a már ide tartozó ifjak vannak a legnagyobb segítségünkre. A közös játék, program ugyanúgy Isten dicsőségére szolgálhat. Ez is igehirdetés, csak nem szavakkal, hanem tettekkel. János első levelében olvassuk: „*Gyermekeim, ne szóval szeressünk, hanem cselekedettel és valóságosan.*” Sokszor érzem ennek a hiányát. Aki egyszer már megízlelte azt, hogy milyen együtt imádkozni, az nyilván nem azért fog ide jönni, hogy csocsózzon vagy pingpongozzon, hanem azért, hogy imádkozzon, mert tudja, hogy az mennyivel értéke-

sebb. De nem lehet azt várni, hogy akinek ez még nem érték, az is ezért jöjjön. Őt azzal kell szeretnünk, hogy vele együtt játszunk, eszünk, vagy az őt érdeklő dolgokról beszélgetünk. Ez is imádság, és ez is Isten dicsőségét szolgálja.

– Szeptembertől a Julianna iskola felső tagozatán tanít ének-zenét. Régóta várta, hogy jöhessen, és amikor szóltak, nem volt kérdés, hogy a Szentendrei Református Gimnáziumból, ahol három évig tanított, „átigazol”. Milyen belső várakozással érkezett?

– Azt mondják, a pedagógusnál három év, amíg megtanulja, hogyan kell tanárként viselkednie, mi a feladata, munkájának hány százaléka szakma és hány százaléka a diákokkal való kapcsolat. Olyan ez, mint amikor az ember megszerzi a jogosítványt, és két-háromszázezer kilométert vezet úgy, hogy csak Isten óvja meg attól, hogy balesetet okozzon. Ha visszagondolok az én első pár ezer kilométeremre, a hajam szála égnek áll. Nem tudtam, hogy mire kell figyelni, hogy miként kell körülnézni ahhoz, hogy belássak minden irányt. Fogalmam sem volt róla, hogy milyen sok balesetveszélyes helyzetet okoztam. Tanárként legalább három év, de inkább több, amíg az ember megtanulja, hogyan kell harminc diákot vezetnie úgy, hogy – átvitt értelemben – ne szaladjon fel a padkára, ne karambolozzon, és ne menjen be olyan utcába, ahonnan nem lehet kitolatni (mert ilyen is előfordul). Azt tanultam meg, hogy a munkánknak nyolcvan százaléka a diákokkal való kapcsolat, és húsz százaléka a szakma. Ha nincs meg az a húsz százalék, természetesen nincs értelme a nyolcvannak, de ha nincs ott az a nyolcvan, akkor a szakmai munkámat sem tudom jól végezni. Az a feladatom, hogy a gyerekekkel megszerettessem a zenét, és feloldjam azokat a gátlásokat, amik sokszor

még a beszédet is akadályozzák. Ugyanis az éneklés lelki kitarulkozás. Azt szeretném elérni, hogy a diákok egymás előtt se szégyelljenek énekelni, mert semmi sem kíváncsol jobban össze egy közösséget, mint az, ha együtt tudnak énekelni. És erre egy református iskolában azért is kell nagy súlyt fektetni, mert a közös ének az közös imádság is. Amíg nem tudunk közösen énekelni, addig nem tudunk közösen imádkozni sem. Amíg nem tudunk egymás előtt megnyílni, addig kifelé sem tudunk igazán megnyílni. Mindeközben persze mindenféle veszélynek kitésszük magunkat, amiről beszél is a Biblia. Hogy gúnyolódunk rajtunk, megaláztatást vagy üldöztetést szenvedünk. Jézus felhívja a figyelmünket, hogy bárányok vagyunk a farkasok között. Ugyanakkor az is igaz, hogy sérthetetlenek vagyunk azért, hogy Istenéi vagyunk. Azt gondolom, hogy ennek a szépségére, szentségére, örömeire kell megtanítanunk a gyermekeinket is. De ahhoz, hogy ezt átéljük, előbb meg kell nyílnunk, és erre jó eszköz az éneklés, a zene, ami, Kodály Zoltán szavaival élve, „semmi mással nem pótolható lelki táplálék”. Még sok akadály áll előttünk, de Isten erejével és hatalmával leküzdhetjük őket. Ahogy a zsolnáros mondja: „*Ha Isten segít, a kőfalon is átugrom.*”

Cseke Hajnalka

FASORI HANGVERSENY

Október 16-án, szombaton, 17 órakor

KOVALSZKI MÁRIA zongoraestje

Közreműködik: Gál-Tamási Anna,

Nauratyll Eszter, Molnár Zita és Pusker Júlia

ZENÉS ÁHÍTATOK

November 7-én 17 órakor

a soproni **Fidelissima Vegyeskar**

Vezényel **ARANY JÁNOS**

December 5-én 17 órakor

Orgoazene adventben – **PÁLÚR JÁNOS** orgonál

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról (3. rész)

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Kátének történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté tanulmányozásához. Előző számunkban az első kérdés-feleletről szövegtünk, e mostaniban pedig a másodikról.

Hány dolgot kell tudnod avégett, hogy ebben a vigasztalásban boldogul élhess, és boldogul halhass meg?

Hármat: először, hogy mily nagy az én bűnöm és nyomorúságom; másodsor, hogy mily módon szabadít meg Isten minden bűnömből és nyomorúságomból; harmadsor, hogy milyen hállával tartozom neki e megszabadításért.

A második kérdés jó pedagógiai érzékel kapcsolódik az elsőhöz. Mert nem automatikusan igaz, hogy ebben a vigasztalásban élünk és meghalunk. Itt az ismeretre helyezi a Káté a hangsúlyt. Hiszen az ismeretre is szükségünk van ahhoz, hogy egészen megvigasztalt emberek lehessünk. A felsorolt hármas tudás magába foglalja a Káté hármas felosztását is: az ember nyomorúságáról, az ember megváltásáról (a szabadításról) és a hálladosságról. E hármas tagozódásban két Ige is visszacseng. Az egyik a Zsoltárok 50,15: *Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítottalak téged, és te dicsőítesz engem.* A másik a Róma 7,24–25: *Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem a halálnak ebből a testéből? Hálát adok az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által.* A Káté ily

módon tanít bennünket, hogy erre a három-egy ismeretre – amely a keresztyén élet hitvallása – eljussunk. Vannak emberek, akiknek egy bizonyos dolognak a tudása, ismeret is elegendő ahhoz, hogy üdvösségre jussanak. Bibliai példákkal élve, ha a lator történetére gondolunk a kereszten: Ő egész életében sok mindent tudott, de elegendő volt a végén egy ismeret: felismerte Jézusban az Isten Fiát.

Vagy gondoljunk a vakon született meggyógyítására szombatnapon. A farizeusok bizonygatták neki, hogy aki megnyitotta a szemét, bűnös. Hogy bűnös-é, nem tudom. Egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok (János 9,25) – válaszolta nekik. Ezzel szemben azt mondja Jézus Nikodémusnak, a zsidók egyik főemberének, aki éjjel ment Őhöz beszélgetni: Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket? Bizony, olykor tudással telehalmozzuk a fejünket – és amikor a megtartásunkról lenne szó, akkor ezek egyike sem elegendő ahhoz – csak az az egy tudás nincsen meg mibennünk, amelyik megmenthetne.

Mi tehát az az egy tudás vagy az a kevés tudás, ami a Káté gondolkörében elegendő a megtartásunkhoz? Ez a három:

- **mily nagy az én bűnöm és nyomorúságom**
- **mi módon szabadít meg Isten minden bűnömből és nyomorúságomból**
- **milyen hállával tartozom neki e megszabadításért**

Persze, az tud igazán hálás ember lenni, aki megtapasztalta már a szabadulást – és aki felismerte már, hogy milyen mélyen volt. Az az ember tudja az életet igazán értékelni, aki volt már életveszélyben. Az Úr Jézus közelében bűnökkel és nyomorúsággal megterhelt emberek éltek. Ők fedezték fel Jézus Krisztusban a bűnbocsánat szabadító erejét – és igazából ők voltak hálásak is érte. Aki a mélységet nem ismerte fel az életében, az nem tudja becsülni a szabadulást. Azt mondja ez a kérdés: Hány dolgot kell tudnod avégett, hogy ebben a vigasztalásban boldogul élhess és boldogul halhass meg...

A Káté első kérdése – mint láttuk – a vigasztalásra helyezi a hangsúlyt, a második kérdés meg tulajdonképpen a boldogságra. Isten tudja azt, hogy az embernek alapigénye a boldogság. Nem véletlen, hogy Jézus a Hegyi Beszédet a boldogmondásokkal kezdi. Különös, hogy bár minden ember vágya az, hogy boldogságban éljen, mégis olyan sok boldogtalan ember él körülöttünk. Ez bizonyára azért történhet így, mert nem jó helyen keressük a boldogságot. Tudjuk azt, hogy nem ott veszítettük el, ahol keressük – de kényelmesebb máshol keresni azt. Isten önmagából, a maga közelségéből akarja adni a boldogságot, de az ember oda nem szívesen megy. Inkább keresi akár az alkoholban, akár a túlhajtott munkában vagy a szexben, a pénzben – csak hogy ne kelljen Isten közelébe mennie. A hit viszont a boldogság tudománya, amely átfogja az életet és a halált. Lényege abban van, hogy az ember boldogan éljen és boldogan haljon meg. E gondolatmenetben könnyebben el tudjuk fogadni, hogy lehetséges boldog élet; hiszen boldog óráink, perceink – esetleg éveink – bizonyára mindannyiunknak voltak már, de vajon igaza van-e a Kátének abban, hogy boldogul is lehet meghalni? A válasz egyértelmű igen – mert aki

megtapasztalta, hogy órá nem az örök ítélet, hanem az örök élet vár, az boldogul halhat meg, mert a saját sorsát elintéztéknek látja. Boldogul halhat meg azért is, mert elintéztéknek láthatja szeretteinek sorsát is. Az az Isten, akinek a gondviselésébe vetette a hitét egy életen át, nem fogja magára hagyni azokat, akiket „megszegényít” azzal, hogy testileg elveszi közülük. Tehát a keresztyén ember halálához is hozzátartozik a boldogság. A Zsolnárok könyve 23. fejezete mondja: *Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek ... mert te velem vagy* – életet és halált átható boldogság ez.

Hány dolgot kell tehát tudnom? A felelet – sajátosan – hármat:

- **Hazafelé megyünk. Földi utunkat örökkévalóval fogjuk fölcserélni. Ezt az utat Isten szeretete készítette el számunkra, bár a mi földi utunk félelmetes nyomorúság, és bizony olyan, mint a szennyes ruha. Igen, a mi Istenünk közeledt felénk.**

- **Az, hogy erre az útra léphessék, Jézus Krisztusnak az áldozatába került. Ő életét, kezeit, lábait engedte át a szegeknek. Megbocsáttattak néked a te bűneid (Márk 2,9) – mondta a bénának, és mondja nékem is a Szabadító.**

- **Hálával tartozom az Úrnak, az én Istenemnek ezért a szabadításért! Így lesz Isten csodájává, hogy aki ezen az úton jár, nem élhet önmagának, nem lehet sohasoha a magáé.**

Összegejtötte: Dévai-Józsa Gábor

Ki milyen lelki ajándékot kapott...

„Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.” (2Péter 4,10)

2003 óta szombat délelőttönként a faszori templom hittanterme fazekasműhellyé alakul át. Isten kegyelméből hetedik évünket zártuk június végi kis kiállítá-sunkkal. Sokszor magam is elcsodálkozom az eredményeken. Van néhány törzstagunk, aki hét éven keresztül kitar-tott mellettünk. Sokan jöttek, sokan el-maradtak. Akiket csak a szülők taná-csa vagy ambíciója küldött, azok legkésőbb serdülő korukban másfelé vették az irányt. Sportol-nak, kirándulnak, zenélnek szom-bat délelőttönként. Magam is annak örülök legjobban, ha azok marad-nak, akiket saját érdeklődésük hoz. Az időnkénti nagy létszám miatt ket-téosztottuk a csoportot. Először korcsopor-tok szerint, ma azonban úgy, hogy a jól együtt dolgozni tudók kerüljenek egy csoportba. Kéthetenként kerül sorra egyik-egyik csoport, van, aki minden héten jön.

Óriásiak a változások a kezdeti idők óta. A kezdők „pillanatok” alatt felzárkóznak a „régiekhez”. A kicsinyek munkái össze sem hasonlíthatók a hét évvel ezelőttiekéhez. A gyerekek egymás legjobb tanítói. Látva a má-sik sikerét, kitaró, precíz munkáját, jobban fejlődnek bármilyen felnőtt irányításnál. A vezető szerepe már nem csak a technikai írá-nyításra korlátozódik, lehetőségünk van be-szélgetni a lényegről.

Miért van szükség a kézművességre? Miről beszél, mire tanít az agyag, a kerámia? Beszélgetünk az agyag természetéről, az anyag, a munka tiszteletéről, tisztességéről.

Tisztelnünk kell az anyagot, amivel dolgo-zunk, benne a Földünk történetét, évmilliók beleépült életeit.

A munkánk szórakoztat, örömet is ad, de nem mindegy, hogy milyen nyomot hagy benne a mi kezünk, lelkünk. Hét év alatt eljutottunk arra a szintre, hogy tech-nikai tapasztalataink birtokában már hozzákezdhetünk a magyar fazekas-ság hagyományainak tanulmányozá-sához. Minden népnek önálló forma, szín és motívumvilága, anyanyelve van. Tárgyalkotásnál meghatározó az a funkció, amire készül. A ré-giek nem igazán készítettek olyan tárgyakat, amelyek semmire sem használhatók. Ha ajándéktárgyat adtak egymásnak, az is valamely funkcionális tárgy díszített válto-zata volt. A díszítmény üzenetet hordozott, értették is az üzenetet – szerelmet, szeretetet, barátságot, együttér-zést, tiszteletet és néha bírálatot.

A 20. század eleje-közepéig nem volt öncélú, túlbujánzó, magamutogató díszít-mény. A magyar nép gondolkodásmódja az egyensúlyra – szimetriára – harmóniára va-ló törekvést tükrözi. Általában 3-4 színnél többet nem használ. Témája mindig a körülöt-te levő növény- és állatvilág. Túlnyomó több-ségben növényi motívumokat használ elvo-natkoztatott, stilizált, sohasem naturalisztikus formában.

A tárgyak formagazdagsága csodálatos. Egy általam tisztelt néprajzos magyar népi kerámiakiállítást rendezett Németországban. A kiállítási katalógusból érttettem meg, hogy még szavak sincsenek más nyelvben a ha-zánkban készült italtároló és ivóedények sok-

féleségére. Bár a magyar fazekasság túlnyomórészt korongon készült edényeket használ, mégis van módosított másfajta technikákat is tanítani. Népünk fazekassága ötleteinek kimeríthetetlen a tárháza, nem is beszélve a cserépkályha-remek gyönyörű mintáiról. Az a célom, hogy megértsék az agyaghoz illő, vele szervesen összetartozó forma- és motívumvilágot, „beszéljék” a saját anyanyelvüket, ne rakják népük egész kultúráját múzeumok raktáraiba.

A hagyományosan június végén tartott „Fazekastábor” jutalomjáték volt. Öröm a résztvevőknek, a vezetőnek is. Napi 3 órát dolgoztak a gyerekek. Minden évben van táborunknak „vezérfonala”, kapnak ötleteket, de szabadságot is a saját elképzelések megvalósítására. 5–16 éves gyerekek dolgoztak együtt ezen a nyáron, tizenötén. A legkisebbet is öt órákor úgy kellett hazaküldeni, a többiek is jókedvvel, tele ötletekkel dolgoztak. Készítettünk képet, tányért, mézesmacit, süttőedényt, dobozt, állatokat, csuprot, levesestálat, sőt fiókos edényt is. Korongoztunk, mintáztunk, karcoltunk, festettünk.

A záró fagyizás azzal a kívánsággal zárult, hogy jövőre „ittalvóst szeretnénk, mert ez olyan rövid volt”. Urunk áldása kísérte a munkánkat, Övé a folytatás. Mi dolgozunk hálaadással.

Martinez Márta

ÖRÖMHÍR A FASORBAN

*„Mert úgy szerette Isten a világot,
hogy egyszülött Fiát adta,
hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen,
hanem örök élete legyen.”*

(János 3,16)

**Estéről estére hangzik
Isten örömezenete,
ami MINDENKINEK szól!**

A FASORI REFORMÁTUS TEMPLOMBAN

(1071 Bp., Városligeti fasor 5.)

**2010. október 17-én,
vasárnap de. 10 órákor,
valamint**

**október 18–22-ig, hétfőtől péntekig,
este 6 órákor**

A hét alapkérdése:

„A helyeden vagy?”

Igehirdető:

VÉGH TAMÁS

lelkipásztor

A 7 és 12 év közötti gyermekeket este 6 órára várjuk a gyülekezeti terembe, ahol számukra is szól az

ÖRÖMHÍR!

Imádkozni tanulunk!

A kisgyermek számára az evangélizáció alatt gyermekmegőrzést biztosítunk. Hívjuk családtagjainkat, barátainkat, ismerőseinket!

Mindenkit szeretettel várunk felekezetre való tekintet nélkül.

Bizonyágtévő férfiak

A tavaszi fasori férfi csendesnapon hangzott el dr. Tolnay Lajos testvériünk előadása Bizonyágtévő férfiak címmel, amelynek rövidített, szerkesztett változatának első részét a Fasori Harangszó előző, júniusi számában közöltük. Az alábbiakban a második részt olvashatják. Az első részből megtudhattuk, hogy kik lehetnek azok a férfiak, akik Isten dolgainak bizonyágtévői: hitben járók, Szentlélekkel és bölcsességgel teljesek. Majd Tolnay Lajos sorra vette azokat a további feltételeket, amelyek ahhoz szükségesek, hogy egy férfi bizonyágtévő lehessen: feddhetetlenség, illetve hogy az illető férfi egyfeleségű legyen. Majd azok a tulajdonságok következtek, amelyek a megszentelt férfiaké. Az első részben odáig jutottunk, hogy a megszentelt férfi:

1. Megfontolt 2. Józan 3. Tisztességes...

4. VENDÉGSZERETŐ

Az én házam az én váram. Nem érzik-e vendégeink kényelmetlenül magukat nálunk apróbb udvariatlanságaink vagy közönyösségünk, a hozzánk való kénytelen alkalmazkodás miatt? Nem botránkoztatjuk-e meg őket unatkozásunkkal, nem éreztetjük-e velük, hogy most már terhünkre vannak? Nem élünk-e vissza a vendéglátó jogával? Ők kapják-e a jobb ágyat, milyen módon vagyunk tekintettel igényeikre az étkezésben, mindennapi szükségükben? Hogyan állunk helyt akkor, amikor olyanok befogadásáról van szó, akik nem tudják viszonzni a mi szívességünket? Olyat is megteszünk-e értük, ami nem lenne kötelességünk? Sok ígéretünk van Urunktól arra, milyen módon becsüli meg azokat, akik a vendéglátásban jeleskednek. A mi szívünkben is megvan-e a készség befogadni az erőtleneket, gondoskodni róluk Istentől kapott gazdagságaink terhére? Ezek Istentől elkészített lehetőségek az Ő ajándékainak továbbadására! Megnyitjuk-e otthonunkat azok előtt, akik kíváncsiak a gyakorlati kereszténység megnyilvánulásaira?

5. TANÍTÁSRA ALKALMAS

A taníthatóság nem az eszesek kiváltsága. Akinek Isten ilyen tekintetben sokat adott, képesek sok mindent megtanulni, egyetemet,

főiskolát végeztek, azok álljanak helyt, és tegyenek eleget kötelességüknek: építsék a gyülekezetet és egymást ezeknek az ismereteknek a révén!

A tanításra való alkalmasság a keresztény ember számára nem csak azt jelenti, hogy befogadója és cselekvője a meghallott tanításnak, hanem azt is, hogy ezeket megfelelő időben, megfelelő helyen tanításra alkalmas embereknek tovább is tudja adni. Érzünk-e felelősséget fiatal, most hitre jutott testvéreink iránt, ahogy Krisztustól láttuk? Tanítványaival Jézus tartós életközösséget gyakorolt, eléjük élte Isten szeretetét, egész életével tanította követőit. Megvan-e a készség szívünkben magánéletünk egy részének kiszolgáltatására, hogy a Krisztust követni akarók személyes példamutatásunkon keresztül közelebb juthassanak Istenhez?

6. NEM RÉSZEGES

Az ember függőségre teremtett – az élő Istentől való függőségre! Le kell számolnunk minden egyéb függőséggel, mert elválasztanak bennünket Istentől. Meg kell tanítani gyermekeinket arra, hogyan kerülhetik el a függővé válást. Te vagy az egyetlen, akinek tekintélyed és hatalmad lehet őt visszatartani.

Függőségeinket fel kell ismernünk, névén kell neveznünk, és aki Jézushoz kiált sza-

badításért, annak megnyílhatnak a bilincsei és megszabadulhat. Saját erőnk nem elegendő ehhez. Nem vagyunk Münchhausen bárók, akik saját hajuknál fogva képesek lennének magukat megszabadítani. A hitre jutást és bűnvallást követően Megváltónk kész és képes teljes szabadságot adni szexuális devianciáktól, alkoholtól, számítógép- és játéktremfüggéstől!

7. NEM KÉRKEDŐ

Keresztyén férfiak közösségeire is jellemző, hogy nagyokat mondó száj adatott nekünk: kétséges igazságtartalmú kijelentéseink fényében jól értesültnek, bennfentesnek, hozzáértőnek, jelentőségteljesebbnek szeretnénk látszódni.

A másik nagy veszély, hogy a férfibeszed moralizálással fajul ahelyett, hogy komolyan vennék Isten Igéjének igazságait, ezeket gyakorolnánk, és másokat is bátorítanánk a helyes Krisztus-követésre. A politika és jövő kérdéseit is közös imádságainkban vigyük

Isten elé, hogy legyen egy Krisztusban való lelki, szellemi feltámadás Magyarországon.

8. MEGÉRTŐ

Teszünk-e erőfeszítéseket azok elfogadására, akik miénkkel nem azonos álláspontot követnek? Igyekszünk-e megérteni őket, becsüljük-e őket, megadjuk-e nekik a tiszteletet? Vagy megvetjük és elutasítjuk őket, mert nincs világosságuk, nem látják, amit mi látunk? Pedig Isten Szentlelke által teszi lehetővé, hogy a dolgok mögé lássunk, és helyes döntéseket hozzunk.

9. VISZÁLYKODÁST KERÜLŐ

Nem nyitok harcot. Mehetnék és dörömbölhetnék az ajtaján, hogy hogy képzeled: az én kapum elé hányta a havat? Vagy mit teszek a szabálytalanságot, jogtalanságot feltételezővel, ha azonnal dudál, kioktat, mutogat, leckéztetni kezd? Meg kell tanulnunk elengedni az egodiasztolében szenvedő embereket hadd előzzenek, trükközzenek.

A képen balról jobbra:
Literáti Zoltán, Gábiel Tamás,
Hetei Bakó György, Nyikos András
és Berzsák Zoltán

A képen balról jobbra:

Bécsi Tamás, Tolnay Barnabás,
Demeter Zoltán, Bánrévi Arnold
és Simongáti Győző

Egy igazán férfias focibajnokság döntőjének résztvevői Sátoraljaújhelyen

10. NEM PÉNZSÓVÁR

Vajon nem attól függ számomra egy feladat vagy szolgálat elvállalása, hogy az nekem időben, anyagilag, vagy más szempontból megéri-e? Igénybe veszi-e a családommal, másokkal való kapcsolataimra fordítható időt, autómát, szaktudásomat? Megéri-e ez nekem? Ezt a kérdést teszi fel a világ. Tudunk-e áldozatokat hozni Istenért? Merünk-e azon az úton járni, ami nekünk erkölcsi, anyagi, pénzügyi szempontból nem jövedelmező, vagy a gyermekeink jövője szempontjából nem látszik túlzottan előnyösnek? Be kell-e hozni a gyülekezetbe vállalkozásokat? A mai világ pénzsóvársága rafinált módon is beférkőzhet a gyülekezetbe ellenségeskedést, rivalizálást keltve barátok, testvérek között.

11. ENGEDELMESSÉGBEN ÉS TISZTESSÉGBEN NEVELI GYERMEKEIT

Olyan ember, akinek gyermekei előtt megalapozott tekintélye van. Ahhoz, hogy mindvégig jó kapcsolatban maradjunk gyermekeinkkel, ezt a kapcsolatot folyamatosan ápolnunk kell velük. Amikor eljön az idő, bibliai történeteket kell mesélni nekik, ki kell kérdezni a földrajzot, futni kell utánuk biciklitanuláskor. Nekem kell időt, erőt, türelmet, anyagiakat áldoznom, és megszilárdítanom őket abban, hogy szeretem őket. Az ilyen kapcsolat teherbíró. Gyermekkorukban rajtunk keresztül ismerik meg Isten szeretetét. Ismerem a szokásait és a barátait. És ha észreveszem, hogy nem tisztességesek eljárásai a pénzügyeiben, másokhoz való viszonyában – akár bontakozó szexuális érdeklődésében –, akkor tudom inteni, illetve megteszem azokat a lépéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy tudatosuljon benne a tévedés, és a helyes utat válassza. Amíg felnőtté nem válik, és el nem kötelezi magát valaki mellett, addig az én felelősségem, hogy tisztessége megmaradjon. De el kell tudnunk engedni őket, és el-

hinnünk Istenbe vetett bizalommal a tékozló fiú apjának tapasztalatát: az a jó magvetés, amit ifjú korban vetettünk, a maga idején jó termést fog hozni.

12. A KÍVÜLÁLLÓK JÓ VÉLEMÉNYE

A megbízható, hűséges, a rábízottakkal jó viszonyt ápoló embert a kívülállók másnak látják, mint a többi. Pál apostol tükre milyen új célokkal, elhatározásokkal vértéz fel? Melyek által nőhetünk fel arra a szintre, megbecsülésre, amiben Isten bennünket részesíteni szeretne? Hogy rólunk is azt mondhassa: „*Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára!*” (Mt 25,21) Mennyei megmérettetésünk is lesz: ma itt erőnket, időnket-életünket kéri Isten, hogy rajtunk keresztül másokat is meggyőzzön szeretetéről. A mai világ elutasítja a közvetlen evangelizációt, a Krisztusról szóló bizonyágtételt. Ami megszólítja a ma emberét, az az, hogy más emberré lettünk. Más emberként élni közöttük hűséggel, becsületességgel úgy, hogy megtapasztalják, sajátos vonalak mentén hozzuk meg döntéseinket, Isten megáld bennünket, és jóra fordítja dolgainkat, megmutatja rajtunk kegyelmét – ez sokszor évekig, évtizedekig tartó csendes jelenlétet jelent, míg egyszer valaki felteszi a kérdést, hogyan lehetséges ez, mire bizonyágot tudsz tenni: ez Isten szeretete. Az, hogy Isten kiválasztott bennünket bizonyágtévőiül, különös megtiszteltetés. Ugyanakkor ez azt a kötelezettséget is rója ránk, hogy időről időre bele kell tekintenünk a tükörbe, hogy megláthassuk, mit kell másképp tennünk, miben kell előrébb jutnunk ahhoz, hogy még inkább hasonlítunk Mesterünkre, hogy valóban bizonyágtévő férfiakká válhassunk. Olyanokká, akikre ha mások rátekinenek, az Ő arcával találkozik tekintetük.

dr. Tolnay Lajos

Kedves Gyerekek!

Szeretitek a szőlőt? Ha igen, mostanában jó sokat ehettek belőle. A Bibliában is elég sokszor szerepel ez a gyümölcs, ezért most ehhez kapcsolódó feladatokat állítottam nektek össze. Remélem, tanulságos és szórakoztató lesz számotokra!

Zsó néni

1. A szőlőmunkások példázatát a Máté evangéliuma 20. fejezetében olvashatod. A történet képei azonban kicsit összekeveredtek. Tedd helyes sorrendbe őket!

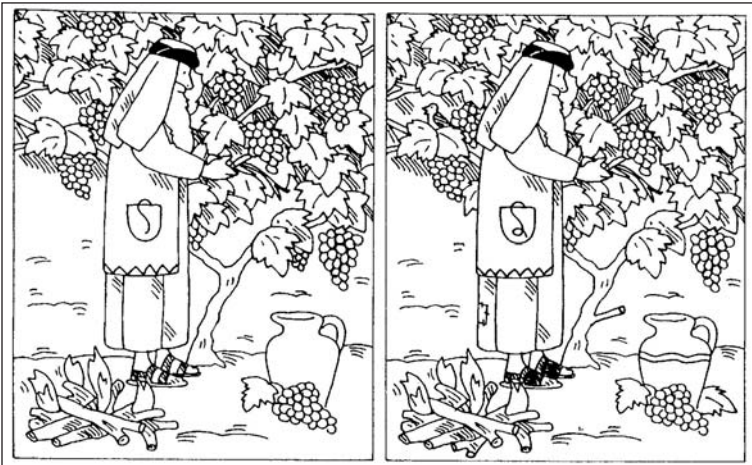

2. Tudtad-e, hogy...?

- Palesztina területe igen kedvező volt szőlőművelés szempontjából?
- A régészek Észak-Görögországban már a Kr. e. 4500-ból származó szőlőmagvakat is találtak?
- Amikor Józsué emberei kikémlték Kánaán földjét, azok akkora szőlőfürtöt találtak, hogy csak két ember bírta elhozni? (4Móz 13,23)
- A szőlő nem csak a gyümölcsöt, hanem azt a földterületet is jelentheti, ahol azt termesztik? (Mt 20,1)

- Ez a szőlőskert, vagy maga a szőlő a prófétáknál gyakran Izraelt szimbolizálta? (Jer 2,21, Ez 17)
- A jezszei Nábótot megölették azért, mert az örökölt szőlőskertjét nem akarta a királynak adni? (1Kir 21)
- Jézus magáról azt is mondja, hogy ő az igazi szőlőtő, az Atya a szőlősgazda, és az emberek a szőlővesszők? (Olvasd el, hogy ebben a részben mit tanít Jézus: Jn 15,1–8!)

3. A János evangéliumában elolvasott szőlőről készült az alábbi rajz. A két – látszólag egyforma – kép között 10 eltérést találhatsz, keresd meg őket!

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: gyermek-istentisztelet
5 korcsoportban
1. csoport 3–5 évesek,
2. csoport 5–7 évesek,
3. csoport I–II. osztály,
4. csoport III–IV. osztály
5. csoport V–VI. osztály
gyermekmegőrző szolgálat:
3 éves korig

Kedd de. 10 óra: biblióra
Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra
este 1/2 7 óra: TIMÓTHEUS
ifjúsági kör (20 éves kortól)

Csütörtök du. 3 óra: gyülekezeti biblióra
du. 5 óra DÁNIEL ifjúsági kör
(16–20 éveseknek torony földszint)
Péntek du. 1/2 5 óra: MOSOLY ifjúsági kör
(14–16 éveseknek, torony I. emelet)
du. 6 óra: Konfirmáltak ifjúsági köre
du. 1/2 7 óra: Felnőtt ifjúsági kör

Minden hónap első vasárnapján
du. 5 órakeresztelés

Minden hónap harmadik vasárnapján
du. 5 órakeresztelés
Gyülekezeti hittanórák és konfirmációi órák
hét közben korcsoportok szerint
Énekkari próba
Hétfő du. 6 óra és vasárnap de. 9 óra

ŐSZI EVANGÉLIZÁCIÓ

Október 17–22-ig, vasárnaptól péntekig
Igehirdető: Végh Tamás lelkipásztor

KERESZTELÉS

**Minden hó 1. és 3. vasárnapján tartunk
keresztelési istentiszteletet.**

A szülőknek, keresztszülőknek
fogadalomtételükre való felkészüléséhez
két előkészítő alkalmat tartunk:
a keresztelés hetében kedden és csütörtökön
17.30 órai kezdettel.

EGYÉB ALKALMAINK

- **Férfi biblióra** minden hó 1. keddjén du. 6 órakeresztelés
- **Páros kör** minden hó 3. péntekjén du. 6–8 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Baba-mama kör** minden hó 1. és 3. csütörtökjén du. 1/2 10–1/2 12 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Női imakör:** minden hó 2. és 4. péntekjén du. 1/2 7–8 óráig.
- **Női kör** minden hó 2. szombatján du. 4–6 óráig
- **Párápoló tanfolyam** minden hó 1. hétfőjén du. 6 órakeresztelés
- **Skót Misszió** (VI. ker., Vörösmarty u. 51.) szerdán du. 3 órakeresztelés

ÚRVACSORAI ISTENTISZTELETEK
Minden hó utolsó vasárnapján de. 10 órakeresztelés
és 17 órakeresztelés tartunk úrvacsorai istentiszteleteket. Mindkét időpontban ugyanaz az igehirdetés hangzik el a templomban.

REFORMÁCIÓI ISTENTISZTELET
Október 31.-én, vasárnap de. 10 órakeresztelés
és du. 5 órakeresztelés

FIATALOK KONFIRMÁCIÓI ELŐKÉSZÍTŐJE

A konfirmációra két éven keresztül
készülünk fel.

I. évfolyam: (VII. osztályosok) péntek 1/2 5 óra
II. évfolyam: (VIII. osztályosok) péntek 1/2 4 óra

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest-Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

Felelős szerkesztő: Devich Márton

Fotók: Devich Márton, Dévai-Józsa Gábor,
Nyikos László, Rozsinszky Emília, Vajnai Gabriella
1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • Tel.: 342-7311
e-mail: hivatal@fasor.hu • weboldal: www.fasor.hu